

Story : Kula

Art : Chaorin, Babuababo

สำนักพิมพ์สตาพรบุ๊คส์

ลำดับที่ 810

คู่ป่วนสะท้านภพ เล่ม 1

เขียนโดย Kula

พิมพ์ครั้งแรก : กรกฎาคม 2556

ISBN 978-616-00-0834-6

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูล
อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการหนังสือเด็กและวรรณกรรมเยาวชน : สุริยกานต์ พรมมงคล

บรรณาธิการเล่ม : วริษฐา ศรีธัญรัตน์ พิสูจน์อักษร : อดุภา อนันตานนท์

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง ภาพปก/ภาพประกอบ : Chaorin, Babuablabo

รูปเล่ม : ธรรมชาติ คณะเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัท ส.เอเซียเพรส (1989) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภาพร ฟองไชย์ ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สินธุ์ พรสว่างโรจน์ ที่ปรึกษากฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

ราคา 190 บาท

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย

การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุด

ไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคมผู้จัดพิมพ์
และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย
และนำหรือจำหน่ายหนังสือเล่มนี้ได้

พืชมพูน
กระดาษกอนอสาตา
www.greenread.com

อ่านได้นาน

คำนำ

เมื่อสถานที่ที่ควรสงบสุข กลับวุ่นวายเพราะด้านมืดในใจ
ผู้คน อนุภาคมารที่ครอบงำชาวบ้าน ก็เกิดมาจากความชั่วในใจของพวกเขา
เองทั้งนั้น

นครบังบดไม่มียักษ์หรือมารร้ายมาบ่อนทำลายสันติ มีแต่มนุษย์
ด้วยกันเองทั้งนั้น ที่ยอมแพ้ต่อกิเลสตัณหา และทำร้ายฆ่าฟันกันเอง

วิกฤตครั้งนี้ จึงไม่ต้องอาศัยจอมยุทธ์หรือหลวงพ่อดำไหน แต่เป็น
สี่มือ สี่เท้า และสองหัว ของภูรินท์กับสิน มาช่วยแก้!

Sataporn Fantasy
สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ติดตามความเคลื่อนไหวของ Sataporn Fantasy
ได้ที่เพจ www.facebook.com/SatapornFantasy

ประวัตินักเขียน

ชื่อ สมศักดิ์ ขามกุลา

เป็นคนจังหวัดร้อยเอ็ดโดยกำเนิด หลังจากเรียนจบชั้นประถมศึกษาที่โรงเรียนบ้านหนองสองห้อง ก็ได้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และตอนปลายที่โรงเรียนเหล่าลือวิทยาคม อ.ศรีสมเด็จ จ.ร้อยเอ็ด จากนั้นจึงเข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ซึ่งเป็นการเรียนภาคค่ำ ส่วนกลางวันทำงานเพื่อหารายได้ ในระหว่างที่ทำงานในสถาบันมะเร็งแห่งชาติ ในตำแหน่งผู้ช่วยเหลือผู้ป่วย ฟีพยาบาลที่นั่นได้นำหนังสือนวนิยายอิงประวัติศาสตร์เรื่อง *ผู้ชนะสิบทิศ* ของ ยายชอบ มาให้อ่าน จากที่เคยเป็นคนไม่ชอบอ่านหนังสือ นวนิยายเรื่องนี้กลับทำให้ผู้เขียนหลงใหลในโลกของวรรณกรรมจนถอนตัวไม่ขึ้น เรียกได้ว่า *ผู้ชนะสิบทิศ* คือจุดเปลี่ยนสำคัญในชีวิตของผู้เขียนเลยก็ได้

หลังจากอ่านงานเขียนของคนอื่นมานาน ในที่สุดผู้เขียนก็ได้จับปากกาเขียนงานของตัวเองบ้าง ใช้เวลานานหลายปีกว่าจะเขียนจบสักเรื่อง จนรู้ว่าการเขียนเป็นงานที่เหมาะสมกับคนที่มีใจรักมันอย่างจริงจังเท่านั้น *อามูย่า* คือนิยายเรื่องแรกที่ได้รับการตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ดอกหญ้า จากนั้นจึงมีงานเขียนเรื่องอื่นๆ ตามมา เช่น *ครวักระจุย ตะลุยกัก* ก่อนจะมาเริ่มงานกับสำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์ ด้วยเรื่อง *โยคีน้อย กับเคน นักสืบพลังจิต* ทั้งสองเรื่องใช้เวลาเขียนหลังเลิกงาน ซึ่งตอนนั้นผู้เขียนทำงานเป็นช่างภาพและผู้สื่อข่าวของสถานีโทรทัศน์ไอทีวี ทีไอทีวีไทย และสุดท้ายเป็นไทยพีบีเอส

ปัจจุบัน ผู้เขียนผันตัวเองไปเป็นนักเขียนอิสระ และยึดอาชีพเกษตรกรเป็นงานหลักตามรอยบรรพบุรุษ

จากใจนักเขียน

คู่ป่วนสะท้านภพ เกิดขึ้นหลังจากที่ผู้เขียนได้อ่านหนังสือ นิยายจีนกำลังภายในมาหลายต่อหลายเรื่อง จนเกิดความรู้สึกอยากเขียน นิยายกำลังภายในดูบ้าง ภายใต้เงื่อนไขว่า ต้องเป็นนิยายไทย บรรยายภาค ไทย ตัวละครไทย และเนื้อเรื่องแบบไทยเท่านั้น ความท้าทายจึงเกิดขึ้นทันที เพราะเรื่องกำลังภายใน ลมปราณ วิชาตัวเบา หรือการจี้สกัดจุดใน นิยายไทยนั้นไม่เคยมี และคิดว่าในชีวิตจริงของคนไทยเองก็คงไม่มี จึงไม่ปรากฏให้เห็น ผู้เขียนจึงลองหาข้อมูลอื่นๆ ที่พอจะเทียบเคียงได้บ้าง จนพบว่า วิชาการต่อสู้โบราณของคนไทยนั้นก็ร้ายกาจไม่ใช่เล่น ไม่ว่าจะเป็นแม่ไม้มวยไทย เพลงหอก เพลงดาบ หรือแม้แต่วิชาการยิงธนู ซึ่งเมื่อนำสิ่งเหล่านี้มาประกอบกัน ประจุรสด้วยบรรยากาศโบราณ คลุกเคล้า อารมณ์ธรรมะสู้กับอธรรม แต่งแต้มสีสันทันด้วยความเป็นแฟนตาซี ก็ทำให้ได้รสชาติของนิยายกำลังภายในอยู่บ้าง แต่ที่สำคัญ ยังคงรักษาความเป็นไทยเอาไว้ได้อย่างเต็มเปี่ยม ผู้เขียนจึงหวังว่า คู่ป่วนสะท้านภพ เล่มนี้ จะถูกใจแฟนนิยายกำลังภายใน หรือคนที่ชอบนิยายแนวแอคชั่น ผจญภัย อยู่บ้างครับ

Kula

www.satapornbooks.com

บทนำ

‘นครบังบด’ เป็นสถานที่เร้นลับที่สุดแห่งหนึ่งของโลก มันถูกสร้างขึ้นในมิติคู่ขนาน มีประตูไข่ออกเชื่อมต่อกับโลกภายนอกเพียงสี่บาน บานแรกอยู่บนภูเขามีสลักหอนคล้ายเสื้อตัวใหญ่กำลังอ้าปาก จึงมีชื่อว่าภูเขาศัลยกรรม บานที่สองอยู่ในถ้ำรูปดาว ซึ่งเต็มไปด้วยดอกไม้บานาพันธุ์ลอยประดับผิวน้ำ ส่งกลิ่นหอมตลอดเวลา บานที่สามอยู่บนอากาศ ซึ่งจะมองเห็นได้เฉพาะในคืนพระจันทร์เต็มดวง และบานสุดท้าย เป็นโพรงลึกอยู่กึ่งกลางระหว่างสนพันปีสี่ต้น ที่แผ่กิ่งก้านสาขapakคลุมไว้อย่างมิดชิดแน่นหนา

ภายในนครบังบดประกอบด้วย ปฐพินนคร เวหานนคร บาตาลนคร และพยัคฆ์นคร ซึ่งผู้คนรวมถึงสรรพสัตว์ที่อาศัยอยู่ในนครบังบดจะถูกคัดกรองให้อยู่ในนครที่เหมาะสมกับคุณภาพของจิต ซึ่งเปี่ยมไปด้วย

คุณธรรมตามลำดับชั้น

จิตที่หลุดพ้นจากกิเลส จะถูกจัดให้อยู่ในปฐมพรหม ซึ่งอยู่ในส่วนลึกที่สุด เป็นเสมือนแกนกลางของนครบังบด

จิตที่กำลังจะหลุดพ้นจากกิเลส ถูกจัดให้อยู่ในเวหนนคร ซึ่งอยู่ถัดจากปฐมพรหมออกมา

จิตที่ยังแสวงหาแสงสว่างแห่งธรรม ถูกจัดอยู่ในบาตาลนคร ซึ่งมีพื้นที่ถัดจากเวหนนคร และ...

จิตที่เพิ่งเริ่มต้นค้นหาธรรม จะถูกจัดอยู่ในพยัคฆนคร ซึ่งอยู่วงนอกสุดของนครบังบด

ทุกชีวิตที่อาศัยอยู่ในนครบังบด ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือสัตว์ต่างปรารถนาที่จะพาตัวเองเข้าไปอยู่ในปฐมพรหม พวกเขาจึงหมั่นบำเพ็ญเพียรภาวนา รักษาศีล และใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขเรื่อยมา

ในนครบังบดมีความเชื่อเกี่ยวกับลัทธิศาสดาดีสิทธ์ซึ่งผุดขึ้นจากตำนานธรรมชาติรอบๆ หุบเขา มันไหลเวียนผ่านปฐมพรหมสู่เวหนนคร บาตาลนคร และพยัคฆนคร ก่อนจะไหลวกกลับมายังปฐมพรหมเป็นวงกลม ความเชื่อนั้นมีอยู่ว่า “หากเมื่อใดที่จิตใจเกิดขุ่นมัวด้วยกิเลส จงชำระล้างด้วยการอาบน้ำในแม่น้ำศักดิ์สิทธิ์” ด้วยความเชื่อนี้เอง ทุกวันคืน จึงมีผู้คนรวมถึงสัตว์ที่จิตใจถูกรบกวนด้วยโลภะ โทสะ โมหะ รวมถึงกิเลสนานัปการลงไปในห้วงวายุในลัทธิ เพื่อชำระล้างสิ่งชั่วร้ายออกจากจิตใจ โดยไม่มีใครล่วงรู้เลยว่า สิ่งชั่วร้ายที่ถูกชำระล้างไปนั้น กำลังรวมตัวกันอย่างลับๆ จากอนุภาคเล็กๆ รวมกันเป็นหยดน้ำสีดำ จากหยดเล็กๆ สู่การรวมกันเป็นกลุ่มก้อน ทุกวันคืนมันเคลื่อนตัวไปตามพื้นของลัทธิศาสดาดีสิทธ์เพื่อดื่มกินอนุภาคชั่วร้ายที่ถูกชำระล้างออกมา... ความชั่วร้ายในจิตใจคนและสัตว์เสริมสร้างพลังให้มันเติบโต จนกระทั่งถึงจุดหนึ่ง มวลสีดำนั้นก็เริ่มมีชีวิตจิตใจ มีความต้องการของตัวเอง มันต้องการ

ดื่มกินความชั่วร้ายมากกว่าเดิม และมันรู้ว่าจะต้องทำอะไร มันเฝ้ารออย่างใจเย็น จนกระทั่งผู้ทรงอิทธิพลสูงสุดคนหนึ่งในนครบังบดเดินทางมายังลัทธิศาสดาเพื่อชำระล้างจิตใจ มันจึงเข้าครอบงำเขา...ชยานันต์ กษัตริย์แห่งปฐพีนคร

มันรู้ได้ทันทีว่าจะหาพวกได้อย่างไร ทันทีที่ฝ่าพระหัตถ์ของพระราชาสัมผัสถูกกับผู้ใด อนาคตสีดำก็จะแพร่กระจายเข้าสู่จิตใจของผู้นั้น ปลุกสัญชาตญาณที่ซุกซ่อนอยู่ได้ก้นบึ้งของจิตใจให้ตื่นขึ้นมา ความโกลาหลจึงเกิดขึ้นทุกหนทุกแห่งที่พระองค์เสด็จผ่าน และแพร่กระจายไปอย่างรวดเร็วราวกับโรคติดต่อ คนที่ได้รับเชื้อสามารถแพร่เชื้อสู่คนรอบข้างได้เพียงสัมผัส ในเวลาไม่ถึงหนึ่งชั่วโมง ปฐพีนครก็ก้าวเข้าสู่สภาวะ

ตำนานของนครบังบดยังบันทึกไว้ว่า เมื่อพระผู้สร้างเดินทางมาถึงจุดกึ่งกลางของนครบังบด ได้คัดเลือกเนินเขาสูงแห่งหนึ่งเป็นสถานที่ปลุกสร้างวัดไร้นิรณชนขึ้นมา เพื่อเป็นจุดรวมใจของผู้คนและสรรพสัตว์ที่ต้องการแสวงธรรม ทุกวันจะมีคนจากภายนอกรวมถึงสัตว์ที่บำเพ็ญศีลภาวนาเดินทางเข้ามาเพื่อฟังธรรมเทศนา ก่อนจะคัดกรองจิตใจ เลือกสถานที่อยู่อาศัยอย่างเหมาะสม วัดไร้นิรณชน จึงกลายเป็นสถานที่สำคัญที่ทุกผู้ทุกคนในนครบังบดต้องการเดินทางเข้ามา ทำให้วัดแห่งนี้กลายเป็นสัญลักษณ์ของนครบังบดสืบเนื่องกันมาอย่างยาวนาน

เสียงสวดมนต์ทำวัตรเย็นที่ดังต่อเนื่องมานานกว่าหนึ่งชั่วโมงต้องหยุดชะงักลงเมื่อถูกรบกวนด้วยเสียงวุ่นวายที่ดังมาจากภายนอก พระมหาเมธีชัย เจ้าอาวาสวัดไร้นิรณชนรูปปัจจุบันละนิ้วมือออกจากสร้อยประคำที่ใช้นับเวลาสวดมนต์ก่อนหันกลับไปมองเหล่าพระภิกษุและสมณวาทสนับพันที่นั่งรวมกันในศาลา ทุกคนต่างเงยเสียงลงพร้อมๆ กัน ทำให้ศาลาที่กว้างใหญ่ตกลอยภายใต้ความอึดอัดอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

เสียงคำทอ เสียงต่อสู้ด้วยอาวุธดังขึ้นมาจากชั้นบันไดสามร้อยชั้น

ที่ทอดลงสู่ผืนดินเบื้องล่าง สิ่งเหล่านี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน นับตั้งแต่นคร
บังบดถูกสร้าง ทุกผู้คนจึงหันกลับไปมองด้วยความสงสัยใคร่รู้ พระมหา
เมธีชัยเพ่งกระแสจิตมองเหตุการณ์เบื้องนอกอย่างตกตะลึงก่อนร้องสั่ง
ด้วยเสียงอันดังจนได้ยินทั่วกัน

“ปิดประตูทางเข้าศาลา ห้ามใครก็ตามผ่านเข้ามา พระเณร
ทั้งหมดให้พาญาติโยมออกจากวัดทางด้านประตูหลัง” สิ้นสุดคำสั่ง
ประตูไม้บานใหญ่สองบานถูกดึงปิดลงกลอนอย่างแน่นหนา พระเณรที่
กระจายตัวกันอยู่ตามจุดต่างๆ ของศาลาได้นำมรवासชายหญิงเดิน
เรียงแถวออกจากศาลาไปอย่างมีระเบียบ พระมหาเมธีชัยละสายตาจาก
ความวุ่นวายหันกลับมามองพระภิกษุหนุ่มรูปหนึ่งที่ยืนอยู่ด้านขวาก่อน
จะเอ่ยปาก

“ท่านปริศธรรมตามเข้ามา” จากนั้นจึงหันหลัง เดินเข้าไปในห้อง
พระคัมภีร์ซึ่งอยู่ด้านขวาของรูปปั้นองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระภิกษุ
หนุ่มวัยยี่สิบปีเดินตามเข้าไปอย่างสงบ เมื่อเข้าไปในห้องจึงเห็นเจ้าอาวาส
ไขกุญแจเปิดตู้พระคัมภีร์ หยิบสร้อยสามกษัตริย์เส้นหนึ่งออกมา ที่ตรง
กลางสร้อยแขวนแท่งผลึกทรงสี่เหลี่ยมข้าวหลามตัดขนาดสองคูณสอง
เซนติเมตร เจ้าอาวาสยื่นสร้อยเส้นนั้นให้ภิกษุหนุ่มพร้อมกับกระซิบบอก
ถ้อยคำสำคัญบางอย่าง จากนั้นก็ไขประตูเปิดตู้คัสตรา หยิบคันทน์พร้อม
กระบอบบรรจุลูกธนูส่งให้ พระภิกษุหนุ่มรับแล้วรีบผลุนผลันออกไปทาง
ประตูหลัง

พระมหาเมธีชัยหยิบดาบเหล็กไหลคู่หนึ่งออกมาจากตู้คัสตรา ไม่มี
ใครรู้ได้ว่าดาบสองเล่มนี้มาอยู่ในวัดตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่เมื่ออยู่ในมือของ
พระมหาเมธีชัย ดาบสี่เหลี่ยมเทาทั้งสองเล่มก็ส่องแสงสว่างสีทองขึ้น
วาวหนึ่ง ก่อนจะกลับคืนสู่สภาพเดิม

“ในที่สุด คำทำนายก็เกิดขึ้นจริง” พระมหาเมธีชัยพึมพำกับตัวเอง

ก่อนจะสาวเท้าก้าวออกจากห้องพระคัมภีร์มาพบกับความวุ่นวายที่ยังคงดำเนินต่อไป แม้พระเณรจะนำชมราวาสออกจากศาลาไปได้กว่าครึ่งแล้วก็ตาม พระมหาเมธีชัยเดินสวนทางกับเหล่ามราวาสมาจนถึงประตูไม้ที่มีเณรน้อยรูปหนึ่งเฝ้าอยู่

“เณร ท่านมีสมณญอะไร”

เณรน้อยวัยสิบขวบ หน้าตาเกลี้ยงเกลาหมดจดจ้องมองเจ้าอาวาสด้วยแววตาตื่นตระหนก

“จันทโรชิตี” เณรน้อยบอก เจ้าอาวาสยิ้มให้อย่างเมตตาแล้วบอก

“ทันทีที่ข้าก้าวออกไป ให้เณรปิดประตูลงกลอน จากนั้นรีบหนีตามพระเณรทุกรูปไป อย่าได้หวนกลับมาที่นี่อีกเป็นอันขาด เข้าใจหรือไม่”

“เข้าใจครับ” เณรน้อยบอก เจ้าอาวาสพยักหน้าให้ก่อนจะเปิดประตูออกไปและดันประตูให้ปิดเข้ามา

มันรู้ได้ทันทีว่าดวงวิญญาณของคนและสัตว์ที่เต็มไปด้วย
โลภะ โทสะ โมหะ และกิเลสตัณหา คืออาหารอันโอชะที่เสริมสร้างพลังให้มันเติบโตและกล้าแข็ง หนทางเดียวที่จะได้อาหารเหล่านั้นมาตีมันกินอย่างบริบูรณ์ มันต้องก่อให้เกิดสงคราม และมันยังรู้อีกว่า ในนครบังบดมีเพียงสถานที่แห่งเดียวเท่านั้นที่จะขัดขวางไม่ให้มันกระทำการได้สำเร็จ นั่นคือวัดไร่ไวนอร์น หากทำลายเสาหลักแห่งนี้ลงได้ นครบังบดก็จะตกอยู่ภายใต้อำนาจของมัน และถ้าหากภายในนี้หมดสิ้นแล้วซึ่งอาหาร มันยังสามารถออกไปเช่นฆ่า สร้างสงครามขึ้นยังโลกภายนอกได้อีก มันจึงไม่รอช้าที่จะบุกรุกวัดไร่ไวนอร์นโดยมีกำลังพลที่ถูกอนุภาคสีดำยึดครองจิตใจเป็นบริวาร

พระมหาเมธีชัยยืนเด่นอยู่เหนือสุดของชั้นบันได แม้จะอยู่ในวัย

หกลีบปีแต่ร่างกายยังคงแข็งแรง ร่างผอมสูงของท่านซุกอยู่ในจีวรสีเหลือง
อมน้ำตาล ใบหน้าชูปตบแต่มีราศีสดใส ประกายตามควาวได้คิ้วขาว
ท่านทอดสายตามองลงไปยังด้านล่างซึ่งมีพระภิกษุของวัดเหลื่ออยู่ไม่ถึง
สิบรูป ที่เหลื่อล้วนแต่เสียชีวิตหรือไม่ก็กลับกลายเป็นส่วนหนึ่งของ
ผู้บุกรุกซึ่งมีทั้งทหารและชาวบ้าน

ตลอดหลายร้อยปีที่ผ่านมา วัดไฉนวรรณอนุญาตให้พระภิกษุฝึก
วิชาการต่อสู้ควบคู่ไปกับการฝึกปฏิบัติธรรม ทั้งนี้เพื่อเสริมสร้างร่างกาย
ให้แข็งแรง ไม่มีใครคิดมาก่อนเลยว่า วิชาการต่อสู้นั้นจะถูกนำมาใช้ใน
วันนี้

กองทัพบกของผู้ถูกยึดครองจิตใจนับพันคนยังคงดาหน้าขึ้นมาเต็ม
ขั้นบันไดซึ่งกว้างประมาณสามเมตร ในมือของพวกมันมีอาวุธหลากหลาย
ชนิด ทั้งดาบ หอก จอบ เสียม มีด ท่อนไม้ หรือแม้กระทั่งมือเปล่า ที่
กึ่งกลางของกองทัพบก ร่างสูงใหญ่ของชยานันต์ พระราชาแห่งปฐพีนคร
ก้าวขึ้นมาช้าๆ พระองค์ไม่ใส่ใจพระทัยกับไฟรพลที่อยู่รอบข้างทั้งด้านหน้า
และด้านหลัง ไม่ว่าพวกมันจะกรีดร้อง ดุด่ากันด้วยถ้อยคำหยาบคาย
กระທบกระທกัน หรือแม้แต่เช่นฆ่ากันเอง พระองค์ก็ไม่ทรงห้าม กลับดู
จะพึงพอใจเสียด้วยซ้ำ

พระมหาเมธีชัยใช้กระแสจิตเพ่งมองจึงเห็นว่า วิญญาณทุกดวงที่
ถูกเช่นฆ่า ล้วนถูกพันธนาการด้วยอนุภาคสีดำก่อนจะถูกกลืนกินโดย
กษัตริย์ชยานันต์ และภายในร่างของกษัตริย์ชยานันต์เองก็ถูกห่อหุ้ม
ด้วยอนุภาคสีดำจนไม่เหลือความเป็นตัวของตัวเอง พระราชาได้กลายเป็น
พญามารไปแล้ว อนุภาคสีดำนั้นคืออะไรและมาจากไหน นั่นคือ
คำถามที่เกิดขึ้นในใจของพระมหาเมธีชัยในขณะนี้ แต่ท่านไม่มีเวลา
ค้นหาคำตอบ ในเมื่อกองทัพบกของผู้บุกรุกคือขึ้นมาเรื่อยๆ พร้อมๆ กับ
การเสียชีวิตของพระภิกษุที่ปกป้องวัด

“ถอยขึ้นมา อย่าสัมผัสถูกตัวพวกมัน” พระมหาเมธีชัยออกคำสั่ง แก่พระภิกษุที่เหลืออยู่เพียงห้ารูป เพราะท่านมองเห็นแล้วว่า การสัมผัส คือการถ่ายทอดอนุภาคนิวต론ได้รวดเร็วที่สุด วินาทีนั้นเอง พระมหาเมธีชัย ก็ควดาบเหล็กไหลหมุนเป็นวงกลมคล้ายกังหันลมกระโจนออกจากที่ ขณะลอยตัวกลางอากาศ ท่านได้ฟาดฟันดาบออกไปในแนวขวาง ปรากฏ เป็นลำแสงสีทองกระแทกใส่ผู้บุกรุกแถวหน้าจนเสียชีวิตชบวน อนุภาคนิวต론ที่พุ่งออกมาจากร่างระเหยหายไปสู่อากาศ ผู้คนล้มพบบหมดสติไป พระภิกษุทั้งห้ารูปเห็นเจ้าอาวาสลงมืออุบายที่เดียวประสพผล จึงตาม คืบกันทั้งซ้าย ขวา และด้านหลัง

กองทัพของผู้บุกรุกไม่สามารถต้านทานลำแสงจากดาบเหล็กไหล ได้ เมื่อทางเดินเป็นบันไดคืบแคบลาดชัน พวกมันไม่มีทางให้หลบหนี อนุภาคนิวต론จึงถูกทำลายไปคนแล้วคนเล่า กษัตริย์ชยานันต์เห็นดังนั้นจึง กระชากไม้พลองจากโพรงที่อยู่ด้านข้างมาถือไว้ จากนั้นกระโดดปราด ออกมายืนอยู่เบื้องหน้า เมื่อแสงธรรมสีทองฟาดเข้ามาจึงยกไม้พลองขึ้น สกัด แรงกระแทกทำให้อนุภาคนิวต론พุ่งออกจากไม้พลองราวกับผงถ่าน แต่ในวินาทีต่อมามันก็ถูกส่งผ่านจากพระหัตถ์ของพระองค์ออกมาเคลือบ คลุมไม้พลองไว้อีกครั้ง พระองค์ทรงฟาดไม้พลองออกไป พระภิกษุรูป หนึ่งถลันออกมาพร้อมยกไม้พลองขวางไว้ ทันทีที่ปะทะกัน อนุภาคนิวต론 ก็แล่นผ่านไม้พลองตรงเข้าสู่จิตใจของพระภิกษุ พระรูปนั้นหิวร้องขึ้นมา ราวกับเสียชีวิต เมื่อไม้พลองแยกออกจากกัน พระรูปนั้นกลับหันมา เล่นงานพระมหาเมธีชัย แต่เขาเข้าเกินไป จึงถูกเจ้าอาวาสฟาดรัศมีสีทอง ใส่ ร่างล้มพบบสิ้นสติและถูกกลุ่มผู้บุกรุกที่อยู่ใกล้เช่นฆ่าเสียชีวิต พระภิกษุรูปที่เหลือมองสภาพของเพื่อนด้วยความตกใจ พวกเขาถูกสอนให้รู้ ว่าการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเป็นบาปมหันต์ และตั้งแต่เกิดมา ยังไม่เคยเห็นการสังหารโหดอย่างนี้มาก่อน จึงเกิดความรู้สึกละอายใจและรักชีวิตของตัวเอง

ในขณะที่กองทัพของศัตรูไม่มีที่ท่าว่าจะลดจำนวนลง ที่บันไดทางขึ้นยัง
อัดแน่นด้วยผู้ที่ถูกครอบงำด้วยอนาถากรรม พวกมันพร้อมที่จะปีนป่าย
ขึ้นมาแทนที่คนที่ถูกทำร้าย แต่กลุ่มพระภิกษุสงฆ์กลับเหลืออยู่เพียง
ห้ารูปเท่านั้น ไม่มีทางที่พวกเขาจะต้านทานไว้ได้อีก พระมหาเมธีชัย
ล่วงรู้ความคิดของลูกศิษย์เป็นอย่างดี จึงออกคำสั่งเสียงดัง

“พวกท่านหลบหนีไป ก่อนที่จะไม่มีโอกาส”

“แต่...” พระลูกศิษย์รูปหนึ่งกล่าวขึ้นอย่างลังเล พระมหาเมธีชัย
จึงพูดต่อ

“วัดไร่ไฉนรณจบสิ้นแล้ว นครบังบดก็อาจจะเป็นเช่นเดียวกัน
พวกท่านทั้งหลายแยกย้ายกันออกไปจากประตูของนครบังบดทั้งสิ้นบาน
เสาะหาคนดีมีฝีมือ รวบรวมกำลังพล รอเวลาบุกนานครบังบดกลับคืนมา”

“พวกเรา” พระอีกรูปหนึ่งเอ่ยขึ้น สีหน้าเต็มไปด้วยความกังวล ทั้ง
เป็นห่วงเจ้าอาวาสที่ต้องต่อสู้เพียงลำพัง ทั้งอาลัยอาวรณ์วัดที่อยู่อาศัย
มาตั้งแต่เด็ก

“ถ้าข้ากว่านี้พวกท่านจะไม่มีโอกาส รีบไปเถอะ ในวันข้างหน้า
หากพวกท่านมีชีวิตรอด ก็จงสร้างวัดไร่ไฉนรณขึ้นใหม่ เพื่อนำพาจิตใจของ
มนุษย์และสัตว์โลกให้หลุดพ้นจากความชั่วร้าย”

“ครับ ท่านเจ้าอาวาส” พระทั้งสี่รูปพนมมือไหว้ลา ก่อนจะ
แยกย้ายกันออกไปอย่างรวดเร็ว บนบันไดจึงเหลือเพียงพระมหาเมธีชัย
เพียงรูปเดียวที่ยืนปกป้องวัดไร่ไฉนรณแห่งนี้

ที่ด้านหลัง ห่างไปไม่ถึงสิบเมตร สามเณรจันทรโชติไม่ได้
ปิดประตูลงกลอนตามคำสั่งของเจ้าอาวาส เขายืนหน้าออกจากช่องว่าง
ของประตู มองการต่อสู้ด้วยความตื่นเต้นสงสัย ที่ผ่านมามีเขาเพียงเด็กเกินกว่า
จะได้รับอนุญาตให้จับอาวุธ จึงทำได้เพียงออกกำลังกายตามรุ่นพี่ใน

ท่าทางต่างๆ ดังนั้นเมื่อได้เห็นการต่อสู้และมีอัมพิตคารของเจ้าอาวาส กับกษัตริย์ชยานันต์ สามเณรจึงไม่อาจจะสาวยตาจากไปได้ เขาก้าวออกจากประตูซ้ำๆ เพื่อให้มองเห็นการต่อสู้ที่อยู่ต่ำลงไปตามชั้นบันได แม้จะเห็นพระภิกษุทั้งสี่รูปจากไปแล้ว แต่สามเณรจันทระโชติยังคงปักหลักอยู่บนลานหน้าบันได มองการต่อสู้จนแทบลืมหายใจ ยิ่งเจ้าอาวาสรู้ใจม ผู้บุกรุกให้ถอยร่นไปได้ไกลเท่าไร เขาก็ยิ่งเดินห่างออกจากประตูไปมากเท่านั้น

พระมหาเมธีชัยเมื่อไม่มีลูกศิษย์อยู่เคียงข้าง ความรู้สึกหวั่นกังวล จึงถูกลบออกไป ท่านกวัดแกว่งดาบเหล็กไหลจุฬามณีผู้บุกรุกจากระยะไกล มันได้ผลกับไพร่พลที่มีอนุภาคมารเกาะกุมเพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่กับ กษัตริย์ชยานันต์ผู้เป็นแกนกลางของอนุภาคมารกลับยืนหยัดต่อสู้ได้อย่างเข้มแข็ง ทั้งสองปะทะกันบ่อยครั้งก่อนจะถูกขัดจังหวะด้วยไพร่พลที่เสนอหน้าเข้ามาคุ้มกันเจ้านาย

พระมหาเมธีชัยขับไล่ผู้บุกรุกลงจากบันไดทั้งสามร้อยชั้น ไปจนถึงริมลัธารศักดิ์สิทธิ์ซึ่งอยู่ห่างจากวัดเพียงหนึ่งร้อยเมตร แต่เมื่ออยู่ในพื้นที่โล่งกว้าง เจ้าอาวาสกลับถูกห้อมล้อมด้วยไพร่พลที่มากเกินไปจนจะนับได้ ทุกครั้งที่กวัดแกว่งดาบออกไปเป็นวงกลมในแนวขวาง แสงสีทองกระแทกถูกผู้คนแถวหน้าล้มลงสิ้นสติกลายเป็นเครื่องกีดขวางไม่ให้คนระลอกใหม่ทะลักเข้ามาได้ กษัตริย์ชยานันต์ตะโกนสั่งไพร่พลให้หนุนเนื่องเข้าไป แต่กองทัพที่ไร้ระเบียบแบบแผนและเต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัวจึงไม่ค่อยมีใครเชื่อฟังใคร คนที่อยู่ใกล้ถือโอกาสหลบหนี ส่วนคนที่อยู่ใกล้เกรงกลัวอำนาจของกษัตริย์จึงต้องถลันเข้าต่อสู้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

การต่อสู้ยังดำเนินไปเป็นชั่วโมง บนใบหน้าของพระมหาเมธีชัยเต็มไปด้วยเหงื่อเม็ดใหญ่ที่ไหลหลังขลุ่ยกาย ท่านเริ่มหายใจเหนื่อยหอบ รู้ตัวว่าคงต้านได้อีกไม่นาน จึงพยายามมุ่งเป้าหมายสู่กษัตริย์ชยานันต์

ซึ่งเป็นต้นตอของความชั่วร้ายทั้งมวล แต่ทุกครั้งที่เกิดการปะทะ อนุภาคสีดำจากไม้พลองของกษัตริย์ก็แผ่กระจายเข้าสู่จิตใจ เจ้าอาวาสจึงต้องต่อสู้ทั้งสองทางไปพร้อมๆ กัน ทางหนึ่งต่อสู้กับไพร่พลผู้บุกรุกรวมถึงกษัตริย์ชยานันต์ อีกทางต้องต่อสู้กับสัจจะญาณดิบของตัวเองที่ถูกปลุกขึ้นมาเพราะอนุภาคมาร แม้พระมหาเมธีชัยจะฝึกควบคุมจิตใจมาชั่วชีวิต แต่ท่านยังคงเป็นคนธรรมดาที่มีกิเลส และเมื่อจิตใจถูกกิเลสครอบงำ อารมณ์ของดาบจึงเสื่อมถอยลง จากที่เคยเปล่งประกายสีทองบัดนี้กลับกลายเป็นเพียงแสงสีเหลืองจางๆ เท่านั้น ในที่สุด ท่านก็หยุดการต่อสู้ ดาบทั้งสองเล่มปักลงพื้น จ้องสบตาไปกับกษัตริย์ชยานันต์โดยไม่กะพริบ

สามเณรจันทร์โชติติดตามดูการต่อสู้ลงมาจนถึงบันไดชั้นสุดท้ายพยายามหลบซ่อนตัวอยู่หลังรูปปั้นพญานาคตรงเชิงบันไดเพื่อไม่ให้ใครพบเห็น จากที่เคยเป็นห่วงท่านเจ้าอาวาส แต่หลังจากที่เห็นสภาพของท่านแล้วเขากลับนึกเป็นห่วงตัวเองขึ้นมา ครั้นจะล่าถอยกลับขึ้นไปบนศาลาผ่านบันไดสามร้อยขั้นก็ดูจะเป็นเรื่องที่หนักหนาเอาการ แต่ครั้นจะเดินหน้าต่อไป ผู้บุกรุกยังคงมีจำนวนมากเกินกว่าที่จะหลบรอดสายตาของพวกเขาไปได้ เณรน้อยจึงได้แต่แอบดูผ่านรูปปั้นพญานาคต่อไปอย่างเงียบงัน

กษัตริย์ชยานันต์ส่งเสียงหัวเราะดังก้องประกาศชัยชนะ เขาขยับเข้ามาใกล้ร่างอ่อนแรงของพระภิกษุชรา เหล่าไพร่พลเริ่มกระหึ่มวงล้อมให้แคบเข้า แม้จะยังกล้าๆ กลัวๆ อยู่บ้าง แต่เมื่อเห็นท่าทางมั่นใจของกษัตริย์ที่เป็นจอมทัพ พวกมันก็พร้อมที่จะจัดการกับศัตรูเพียงหนึ่งเดียวทันทีหากได้รับคำสั่ง แต่แล้วสิ่งที่ไม่มีความคาดฝันก็เกิดขึ้น เมื่อพระมหาเมธีชัยเริ่มสวดมนต์สรรเสริญพระพุทธคุณ เสียงสวดของท่านก้องกังวานสะท้อนเข้าไปในจิตใจที่ถูกควบคุมด้วยอนุภาคมาร คนที่ถูกครอบงำเพียง

น้อยนิดเริ่มล้มลงสิ้นสติ อนุภาคมารถูกเผาทำลายหายไปในอากาศ คนที่ถูกครอบงำมากกว่าต่างตื่นตระหนกทราวย่างทรมานกว่าที่อนุภาคสีดำจะถูกขจัดออกไปหมดสิ้น ส่วนคนที่ถูกครอบงำเต็มตัวเพียงแค่อำนาจที่สละทิ้งและเมื่อถึงตอนที่พระมหาเมธีชัยส่งเสียงสวดด้วยเก้าวคำศักดิ์สิทธิ์ ทุกพื้นที่จึงเกิดความโกลาหล

“อะ สัง วิ สุ โล ปุ สะ พุ ภะ” ถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์ที่เปล่งออกไปกลายเป็นคลื่นเสียงกระแทกกระทั้นอนุภาคมารจนแตกสลายออกไปจากร่าง ผู้คนนับร้อยนับพันล้มพับสิ้นสติไปในบัดดล กษัตริย์ชยานันต์ตกตะลึงกับความเปลี่ยนแปลงนั้น แต่ไม่อาจแก้ไขได้เพราะอนุภาคมารในตัวก็ถูกกระแทกหลุดออกไปมากกว่าครึ่ง และก่อนที่จะปลงอำนาจนั้นจะไม่เหลืออยู่ กษัตริย์ชยานันต์จึงกระโดดปราดเข้ามา ยกไม้พลองขึ้นสุดแขนฟาดใส่ร่างของพระมหาเมธีชัยเต็มแรง อนุภาคมารสีดำแล่นทะลวงผ่านปลายพลองจู่โจมภิกษุชรา ร่างของพระมหาเมธีชัยถึงกับหลุดลงไปในงูเห่า แต่ในวินาทีเดียวกันนั้น ดาบเหล็กไหลทั้งสองเล่มที่ปักอยู่บนพื้นก็ถูกกระชากออกจากผืนดินที่มแทงร่างของกษัตริย์ชยานันต์ทะลุออกด้านหลัง

พระราชาริตร้องสุดเสียง ร่างลูกไหม้เป็นไฟ อนุภาคมารส่วนหนึ่งถูกเผาไหม้ แต่อีกส่วนกลับแตกกระจายออกจากร่าง หลอมรวมตัวกันขึ้นใหม่บนผืนดินคล้ายกับเงาของคน พระมหาเมธีชัยกลัวกลิ่นความเจ็บปวด กระชากดาบเหล็กไหลออกจากร่างของกษัตริย์และไล่ตามไปจนถึงลำธารศักดิ์สิทธิ์ แต่ยังไม่ทันที่พระมหาเมธีชัยจะใช้กำลังเหวี่ยงสุดท้ายเข้าจัดการ อนุภาคมารกลับเคลื่อนตัวลงไปในผืนน้ำและแหวกว่ายออกไปอย่างรวดเร็ว พระมหาเมธีชัยรู้ว่า อีกไม่นานมันจะเข้าครอบครองร่างของผู้คนที่อาบน้ำชำระบาปในลำธารศักดิ์สิทธิ์และแพร่กระจายความชั่วร้ายออกไปได้อีก

พระมหาเมธีชัยทรุดตัวลงกับพื้นข้างลำธารศักดิ์สิทธิ์ ใช้ดาบเหล็ก-
ไหลทั้งสองเล่มค้ำยันร่างเอาไว้ไม่ให้ล้ม ขณะนั้นก็มีเสียงผีเท้าวิ่งเข้ามา

“ทำไมท่านยังอยู่ที่นี้” พระมหาเมธีชัยเอ่ยถามสามเณรด้วย
น้ำเสียงเหนื่อยหอบ

“ข้าเป็นห่วงท่านเจ้าอาวาส” สามเณรน้อยรูปนั้นบอก พระมหา
เมธีชัยผินยิ้มขณะเบือนสายตามองลำธารศักดิ์สิทธิ์ จากนั้นจึงกระอัก
เลือดออกมาก้อนหนึ่ง

“ท่านยังเยาว์เหลือเกิน ข้าจะทำยังไงดี”

“ข้าช่วยอะไรท่านได้บ้าง”

พระมหาเมธีชัยยกจี้วรขึ้นมาเช็ดคราบเลือดที่มุมปาก ก่อนจะถอน
หายใจยาว

“นับแต่วันนี้เป็นต้นไป นครบังบดจะถูกละทิ้งด้วยไฟสงคราม เณร
ต้องรักษาชีวิตตัวเองให้รอดและออกไปจากที่นี่เพื่อปกป้องประตูทั้งสี่บาน
ห้ามมิให้ใครก็ตามเล็ดลอดออกไปสู่โลกภายนอกได้”

“ทำไมล่ะครับ” สามเณรถาม

“อนุกาณธมารจะทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง มันกลืนกินความชั่วร้ายใน
จิตใจของคน ถ้าหากมันหลุดรอดออกไป โลกภายนอกต้องถึงคราววอดสาน
ผู้คนหลายแสนล้านจะต้องตาย” สามเณรพยักหน้าหงึกหงัก เขาเคยได้ยิน
เรื่องเล่าเกี่ยวกับประตูทั้งสี่บาน แต่ไม่เคยเห็นเลยสักครั้ง ขณะนั้น เจ้า
อาวาสก็เอ่ยขึ้น

“เณรรู้จักสรวัยจตุรธาตุหรือไม่วะ”

“ข้าเคยเห็นรูปในตำรา” เณรน้อยบอก

“ดีแล้ว ถ้าฉันเณรช่วยนำดาบคู่นี้ส่งมอบให้แก่ผู้ที่ครอบครองสรวัย
จตุรธาตุ ชี้ทางให้เขามายังนครบังบด”

“เขาเป็นใครครับ” สามเณรเอ่ยถาม

“เขาเป็นคนดีมีคุณธรรม เขาจะกอบกู้นครบังบดให้กลับสู่สันติสุขดังเดิมได้ รีบไปซะ ก่อนจะไม่ทันการ” พระมหาเมธีชัยยืนดาบเหล็กไหลทั้งสองเล่มให้สามเณร ขณะที่รับดาบมา เณรน้อยมองเห็นอนุภาคสีดำกำลังรุกคืบเข้าควบคุมร่างของเจ้าอาวาสเอาไว้ เขารีบถอยห่างออกมา

“รีบไป วิง” เจ้าอาวาสร้องลั่น สามเณรหันหลังวิ่งสุดกำลังจนกระทั่งเหนื่อยหอบจึงหยุดพักหายใจและหันกลับไป สิ่งที่เห็นคือร่างของเจ้าอาวาสลุกไหม้ด้วยไฟพร้อมกับอนุภาคสีดำ สามเณรหลังน้ำตาอาบแก้ม ก่อนจะเพ่งมองไปยังดาบเหล็กไหลที่อยู่ในมือ

“ท่านเจ้าอาวาส ข้าสัญญา ข้าจะตามหาคนดีมีคุณธรรมคนนั้นให้พบ” จากนั้น สามเณรจันทโรทัยก็วิ่งหายลับไป

เรื่องเล่าข้างกองไฟ

ยี่สิบปีต่อมา บนเทือกเขาสูงแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่

เสียงร้องเฮ เฮ ดังออกจากกระท่อมไม้หลังหนึ่งซึ่งเป็นที่รู้จักกันในชุมชนว่า เป็นป่อนชนกว้างของพ่อเลี้ยงกระหิงผู้ทรงอิทธิพลในพื้นที่ กว้างเป็นชื่อที่คนในภาคเหนือใช้เรียกตัวงักปึกแข็งชนิดหนึ่ง มีหกขา ตัวผู้มีเขาสองเขาบนและล่างงอโค้งไปข้างหน้าและโค้งเข้าหากัน ปลายเขาแยกออกเป็นสองแฉก ในบางพื้นที่จะเรียกว่า แมงคาม การชนกว้างเป็นประเพณีของชาวล้านนาที่สืบทอดกันมายาวนาน แม้พักหลังจะถูกมองว่าเป็นการพนัน แต่การพนันนี้เองที่ช่วยหล่อเลี้ยงประเพณีเก่าแก่ให้คงอยู่ เช่นเดียวกับการชนไก่หรือแข่งเรือ

ทุกวันเสาร์อาทิตย์ ป่อนแห่งนี้จะมีผู้คนเดินทางเข้า-ออก วนเวียนกันไปมาทั้งวันเพื่อนำกว้างมาชนกินเงินเดิมพัน จากนั้นก็กลับไป แต่สำหรับ

วันนี้ เขียนพนันยังคงค้างอยู่เพื่อรอชมการชนกว้างคู่ประวัติศาสตร์ซึ่งมีเงินเดิมพันสูงถึงห้าหมื่นบาท

แชมป์เก่าประจำบ่อนเป็นกว้างของไอ้เปี้ย สมุนมือขวาของพ่อเลี้ยงกระตัง กว้างของไอ้เปี้ยไม่เคยแพ้ใครมาก่อน ดังนั้นเมื่อมีข่าวว่ามีผู้กล้ามาทำชิง เขียนพนันทุกคนในชุมชนจึงพร้อมใจกันทุ่มเงินเดิมพันข้างสุดตัว ผู้ทำชิง เป็นนักชนกว้างหนุ่มสองคนที่สร้างชื่อมาจากในเมือง ทั้งสองเป็นชาวเขาเหมือนกับทุกคนที่นี่เพียงแต่มีโอกาสได้ไปเรียนหนังสือในมหาวิทยาลัย จึงนำกว้างจากบนดอยลงไปทำลู้กว้างพื้นราบสะสมชื่อเสียงมาเป็นเวลานาน เขียนพนันในเมืองทุ่มเงินเดิมพันให้ทั้งสองอย่างเต็มที่ และยังมีบางส่วนที่เหมาธปึกอัปตามมาให้กำลังใจ

เมื่อถึงเวลาแข่งขัน ชายหนุ่มผู้ทำชิงทั้งสองก็เดินเข้ามาในบ่อน ในมือถือท่อนอ้อยที่ปอกเปลือกจนขาวาวหนึ่งศอก มีกว่าสี่น้ำตาลแดงตัวหนึ่งเกาะกินน้ำหวานอยู่บนท่อนอ้อย ที่ปลายวงของมันผูกไว้ด้วยเชือกสีแดงเพื่อป้องกันการบินหนี ชายหนุ่มที่ถือท่อนอ้อยอยู่นั้นมีชื่อว่า สิน อายุยี่สิบปี รูปร่างสวยราวกับผู้หญิง ผมด้านหลังดำยาวถึงไหล่ ส่วนด้านหน้าซอยสั้นยาวไม่เท่ากันตามสมัยเกาหลีนิยม สินเป็นคนผิวขาวมีเชื้อจีนฮ่อจากบรรพบุรุษ ดวงตาชั้นเดียวเล็กเรียวได้คิ้วโค้งได้รูป ปรุปรุกายตาซุกชนบ่งบอกลักษณะคนขี้เล่น ด้วยบุคลิกงามสง่าจึงถูกเรียกว่า “พระจันทร์แห่งพงไพร” และพระจันทร์ดวงนี้ก็ได้สร้างรอยแผลไว้บนหัวใจของสาว ๆ มาแล้วนับไม่ถ้วน ที่เดินเคียงคู่กันมา เป็นชายหนุ่มในวัยเดียวกันชื่อภูรินท์ มีรูปร่างล่ำสัน สูงพอๆ กับสิน แต่แขนขาไม่มีดกล่ำมมากกว่า บ่งบอกถึงพลังกำลังที่ซุกซ่อนอยู่ ดวงตากกลมโตประดับอยู่บนใบหน้าหล่อเหลา ผิวสีเข้มบวกกับบุคลิกเคร่งขรึมไม่เหมือนหนุ่มชาวเขาทั่วไปที่พบเห็นได้ตามหมู่บ้านแถบนี้ จึงถูกเรียกว่า “พระอาทิตย์แห่งพงไพร” และเมื่อภูรินท์กับสินเดินเคียงคู่กัน มักจะดึงดูดความสนใจจาก

คนทั่วไป โดยเฉพาะหญิงสาว ไม่ว่าจะบนดอยหรือในเมือง ถัดจากบุคคลทั้งสอง ล้วนแต่เป็นบรรดากองเชียร์ที่ตามมาลุ้นเงินเดิมพันของตัวเอง

คู่ต่อสู้ทั้งสองฝ่ายวางเงินเดิมพันฝ่ายละสองหมื่นห้าพันบาท ต่อหน้ากรรมการวัยชรา หลังจากตรวจนับจนครบ กรรมการจึงสั่งให้ทำการเปรียบเทียบ ซึ่งมีลักษณะเดียวกับการเปรียบเทียบ ฎรินทร์กับสินสบตากัน ก่อนจะกลืนน้ำลายลงคอตั้งเอื้อม ทั้งสองมีเรื่องปิดบังทุกคนในบ่อน ซึ่งเป็นเรื่องร้ายแรงถึงขั้นคอขาดบาดตาย นั่นคือ ก่อนจะออกจากบ้าน พวกเขาพบว่ากว้างซึ่งตัวเก่งถูกจิ้งจกเลียขา ทำให้มันไม่สามารถยืดเกาะไม้คองได้ ทั้งสองไม่มีเวลาไปหากว้างซึ่งตัวใหม่มาแข่งขัน จึงตัดสินใจนำกว้างหมวดขาว ซึ่งถือเป็นพญากว้างมาแข่งแทน กว้างหมวดขาวมีลักษณะภายนอกเหมือนกว้างซึ่งทุกประการ จะแตกต่างก็เพียงมีหมวดสีขาวนั่นเอง แต่หมวดสีขาวนั้นแหละที่เป็นปัญหา เพราะเซียนกว้างทุกคนต่างรู้ว่า กว้างหมวดขาวมีพลังบาร์มีเหนือกว้างชนิดอื่น เมื่อใดที่กว้างตัวอื่นเห็นหมวดสีขาว มันจะวิ่งหนีไปหรือไม่ก็ยอมแพ้ไม่ยอมต่อสู้ สินจึงเออปากกาเมจิกสีดำกำหนดของมันเป็นจนทั่ว ทั้งสองช่วยกันตรวจดูทุกซอกทุกมุมจนมั่นใจว่าจะไม่ถูกจับได้ จากนั้นจึงนำมันออกมายังบ่อน

ทั้งสองฝ่ายนำกว้างที่จะชนกันมาเปรียบเทียบขนาดและสัดส่วน กว้างทั้งสองตัวมีลักษณะที่ดี ไม่ว่าจะเป็นส่วนหัวที่เชิดสูงก่อนเหลาดลงมาถึงกัน ปีกเป็นสี่เดียวกันตลอดทั้งแถบ โคนงวงหนาทั้งบนและล่าง เมื่อดูขนาดและสัดส่วนใกล้เคียงกันแล้ว ไอ้เปีย ซึ่งเป็นหนุ่มใหญ่วัยสามสิบ รูปร่างผอม ตาลีกล้ายคนติดยาจึงเอ่ยขึ้น

“ขอดูหน่อย” มันว่าพร้อมจับกว้างของฎรินทร์กับสินขึ้นไปดู ทั้งสองขยับเข้าไปใกล้เพราะกลัวไอ้เปียใช้กลโกงแอบหักขาหรือเด็ดปลายเท้ากว้าง ไอ้เปียยกกว้างของทั้งสองคนขึ้นมาดูว่าแอบทาทริกไทยหรือยาหม่องไว้ที่ปลายเท้าหรือเปล่า เมื่อไม่แน่ใจ มันจึงนำผ้าชุบน้ำหมาดๆ

มาเช็ดที่ปลายเท้าทั้งหก สุดท้าย มันจ้องมองหนวดคู่ของกว้างตัวนั้น ภูรินท์กับสินหายใจไม่ทั่วท้อง แม้จะเคยใช้กลโกงแบบนี้มานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว แต่ครั้งนี้ต่างออกไป เงินเดิมพันที่สูง ความเสี่ยงก็ย่อมสูงตามไป

“ผ่าน” ไร่เปียบอกก่อนจะวางกว้างลงบนท่อน้อยย สิ้นจึงจับกว้างของไร่เปียมาตรวจสอบในลักษณะเดียวกันจนมั่นใจจึงบอกว่าผ่านเช่นกัน กรรมการซึ่งเป็นชายชราวัยหกสิบปีจึงร้องบอกกติกาต่างๆ สั้นๆ แต่เป็นที่เข้าใจกันทั่วว่า

“การต่อสู้จะไม่นับคาม แต่จะสู้กันจนรู้ผลแพ้ชนะหรือไม่ก็ตายกันไปข้างหนึ่ง” เสียงเฮดังขึ้นทันทีที่กรรมการพูดจบ ภูรินท์กับสินจึงนำกว้างของตัวเองมาใส่น้ำ โดยสินเคี้ยวอ้อยอมน้ำหวานไว้ในปากแล้วพ่นใส่หน้าอกและลำตัวของมันเพื่อกระตุ้นประสาท ในเวลานั้น กรรมการนำคอนมาติดตั้งบนเตียงสูงจากบ้านหนึ่งเมตรเพื่อให้มองเห็นกันทั่ว ไม่นอนเป็นท่อนไม้ทรงกลมขนาดแขนมีเปลือกไม้ขรุขระห่อหุ้ม ตรงกลางผูกเชือกเส้นหนึ่งพันไว้เพื่อแบ่งเขต สินนำกว้างขึ้นไปวางบนคอนห่างจากเชือกตรงกลางหนึ่งคืบ เช่นเดียวกับไร่เปีย จากนั้นกรรมการจึงนำไม้เคาะซึ่งคล้ายกับตะเกียบมาเคาะไม้คอนเป็นจังหวะเป็ๆ กระตุ้นความฮึกเหิมของกว้างทั้งสองตัวแล้วใช้ไม้ผืนเขี่ยกระตุ้น กว้างทั้งสองตัวพุ่งเข้าหากันอย่างรวดเร็ว เขาอโง้งทั้งสี่สอดประสานจัดกันไปมา ครู่หนึ่ง กว้างหนวดขาวของสินก็ยกกว้างของไร่เปียลอยจากพื้น มันเดินวนไปรอบหนึ่งก่อนจะวางลง เสียงเฮจากกองเชียร์ฝั่งผู้ทำชิงดังลั่นบ้าน

กว้างทั้งสองตัวเมื่อแยกออกจากกัน ครู่หนึ่งก็ตั้งหน้าเผชิญกันใหม่ เสียงเฮดังเป็นจังหวะตามการจัดของกว้าง จากการปลุกปล้ำคู่ใหญ่ กว้างเจ้าถิ่นของไร่เปียก็เสยกว้างหนวดขาวของสินจนแทบจะหงายหลัง มันพยายามดันอีกฝ่ายให้ล้มคว่ำแต่กว้างหนวดขาวอาศัยการพลิกตัวหลุดรอดออกไปได้ สินเป่าปากด้วยความโล่งอก การปลุกปล้ำยังดำเนินต่อไป

อย่างยาวนาน กว้างทั้งสองตัวมีท่าที่เหนื่อยล้า กรรมการจึงสั่งพักและให้น้ำกว้าง สิ้นจับกว้างตัวเองขึ้นมาเป่าน้ำรดพรวดๆ จนอุรินที่ตึงก็ม้วนหน้าเข้ามากระซิบ

“อย่าเป่ามาก เดี่ยวหมึกจะลาย” สิ้นนึกขึ้นได้จึงรีบเอาผ้าซับอกแต่ยังซับยังเป็นการขัดสีเมจิกที่แต้มหนดไว้ให้หลุดลอก เขารีบบีบหมึกเบาๆ ให้เคลือบหนดเอาไว้ตามเดิมไม่ให้ฝ้ายตรงข้ามเห็น ขณะที่ทั้งสองง่วนอยู่กับการปกปิดพิรุณ ใต้เปี้ยก็แอบล้วงมือเข้ากระเป๋าลื้อ เอานิ้วปาดยาหม่องที่เปิดฝาทิ้งไว้แล้วนำมาป้ายที่ขากว้างตัวเอง ในระหว่างการต่อสู้หากกว้างของสินถูกยาหม่องป้ายตา มันจะแสบจนไม่คิดต่อสู้อีก กรรมการเห็นว่าทั้งสองฝ้ายใส่น้ำกว้างเรียบร้อยจึงส่งสัญญาณการต่อสู้ขึ้นใหม่ ทันทีที่กว้างถูกวางลงบนคอน มันก็รีบเข้าไปปลุกปล้ำกันราวกับว่าโกรธแค้นกันมานาน

นาทีแรกของการชกสอง กว้างหนดขาของสินใช้เขานับคู่ต่อสู้ยกขึ้นได้สองครั้ง เสียงร้องคาม คาม ของกองเชียร์ดังลั่น ชัยชนะมองเห็นอยู่แค่เอื้อม แต่จู่ๆ กว้างหนดขาถลันวางคู่ต่อสู้ลงบนคอนแล้วไต่รอบเป็นวงกลมจนกรรมการหมุนคอนตามแทบไม่ทัน มันใช้ขาหน้าปาดตาตัวเองไปมา คงเป็นเพราะโดนพิษยาหม่องทำร้าย วินาทีที่กว้างหนดขาสับสนอยู่นั้น กว้างใต้เปี้ยก็ถือโอกาสใช้เขานับคอของมันยกขึ้นบ้าง เสียงร้องคาม คาม ดังมาจากกองเชียร์เจ้าถิ่น ระหว่างการจัดกันอยู่นั้น ขาของกว้างใต้เปี้ยก็บิดป้ายหนดกว้างคู่ต่อสู้ สีเมจิกที่ลบลอกอยู่ก่อนยิ่งเผยให้เห็นหนดสีขาได้ชัดเจนยิ่งขึ้น กว้างใต้เปี้ยตกใจกลัวรีบวางกว้างหนดขาลงและหันหลังวิ่งหนี กว้างหนดขาวิ่งตะบึงตามไปท่ามกลางเสียงเฮดังกึกก้อง แต่ทันใดนั้นเอง ร่างของกว้างหนดขาาก็ถูกยกออกจากคอนโดยมือของใต้เปี้ย มันจับกว้างเข้ามามองสำรวจใกล้ๆ ก่อนจะร้องขึ้น

“กว้างหนวดขาว โกงกันนี่หว่า” ไ้เปี้ยร้องลั่นพร้อมกับเหวี่ยง กว้างหนวดขาวลงพื้นสุดแรง เขาของมันกระแทกพื้นคอคักดังกร๊อบ! ลั่นใจตายทันที ผู้คนที่อยู่ในบ้านต่างอ้าปากค้างด้วยความตกใจ ลินรีบคว้ากว้างของไ้เปี้ยมาดมกลิ่นเพราะสงสัยแต่แรก สุดท้ายก็ร้องขึ้น

“แกก็โกงเหมือนกัน กลิ่นยาหม่องนี่เลย” พร้อมกับพูด ลินก็ขว้าง กว้างซึ่งนักสู้ที่ไ้เปี้ยซื้อต่อจากชาวบ้านมาหลายพันลงพื้นสุดแรง เขา กว้างกระแทกพื้นดินแข็ง คอคักตายเช่นกัน

“เก!!” ทั้งสองชี้หน้ากันก่อนกระโจนเข้าตะลุมบอน บรรดากอง เชียร์จากที่เคยเชียร์กว้างหันมาเชียร์คน ลูกน้องของไ้เปี้ยนับสิบที่คุมเชิง อยู่รีบถลันเข้ามาช่วยหัวหน้าของพวกมัน ภูรินที่ไม่อาจทนนิ่งเฉยจึง กระโจนเข้าหากรรมการคว่ำเงินเดิมพันของฝ่ายตนยัดใส่กระเป๋า ก่อน พุ่งเข้าสู่กลางวง ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันจนผนังบ้านพัง ผู้คนวิ่งฮือออกมา หลบภัยที่ลานดินหน้าบ้าน และท่ามกลางความวุ่นวายนั่นเอง ภูรินที่ กระซอกแซกสนับวิ่งออกมาข้างนอก กระโดดขึ้นคร่อมมอเตอร์ไซด์คันเก่า เสียบบัญแจบิต ยันสตาร์ต เครื่องยนต์ส่งเสียงตึกๆๆ เขาเหยียบเข้า เกียร์ ปล่อยขายันพื้น ใช้ขาอีกข้างเหยียบเบรก มือบิดคันเร่งจนมิด เสียง มอเตอร์ไซด์แผดร้องดังก้อง ลินที่ตามมาทีหลังกระโดดขึ้นซ้อน โอบเอว เพื่อนไว้แน่น ภูรินที่ปล่อยเบรก รถพุ่งออกไปราวกับลูกธนู

“อย่าปล่อยให้มันหนีไปได้” ไ้เปี้ยร้องลั่นก่อนพาลูกน้องขึ้นรถ ปีกอัปป์ตามไป ถนนลูกรังบนดอยเต็มไปด้วยหลุมบ่อ มอเตอร์ไซด์คัน เล็กเล่นจวัดเจียนผ่านไปได้อย่างรวดเร็ว แต่ไ้เปี้ยที่ขับปีกอัปป์ตามมา ปกติจะค่อยๆ หย่อนรถลงหลุมเพื่อลดแรงกระแทก แต่วินาทีนั้นมันไม่สนใจ อะไรทั้งนั้น รถปีกอัปป์วิ่งกระแทกดังตึกๆๆ ทำเอาเหล่าลูกน้องแทบเป็น ไร้เลือน ภูรินที่ชะโงกมองกลับหลังเห็นว่าจะไม่ทันการณั้ จึงหักเลี้ยวรถ ออกจากถนน เล่นไปตามคันนาที่สูงชัน รถปีกอัปป์จอดที่ข้างทาง บรรดา

ลูกสมุนรวมถึงไฉ่เปี้ยกระโดดลงมาและวิ่งไล่กวาด แต่เมื่อเห็นว่าไม่มีทางทัน ไฉ่เปี้ยจึงชักปืนออกมายิงตามหลัง

ปัง! ปัง! ปัง! เสียงปืนดังขึ้นสามนัด แต่มอเตอร์ไซค์ยังโยกเขยอกไปตามคันนาจนล้มลงเสียตา

“พวกแกต้องเจอดีแน่” ไฉ่เปี้ยกัดฟันกรอด ก่อนจะคำรามออกมาด้วยความแค้น

เวลาหนึ่งทุ่มครึ่ง

หากเป็นในเมืองคงเต็มไปด้วยความวุ่นวาย แต่สำหรับบ้านท่าแร่ที่ฝั่งตัวอยู่ในหุบเขาแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ เวลานั้นกลับดูไม่ต่างอะไรจากช่วงเที่ยงคืน ทิวทัศน์บริเวณเงียบสงัด บ้านหลายหลังปิดไฟที่ได้รับพลังงานจากเซลล์พลังงานแสงอาทิตย์ พ่อแม่พาลูกเข้านอนจนมิดชิดอยู่กับความฝัน จะมีเพียงบ้านบางหลังที่มีฐานะดีหน่อยยังคงเปิดโทรทัศน์เพื่อติดตามข่าวสารบ้านเมือง

ภุรินท์กับสินกลับถึงบ้านตอนหัวค่ำ ทั้งสองกินข้าว อาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้า ตกลงกันว่าจะเก็บเรื่องชนกวางเดิมพันเป็นความลับ จากนั้นจึงเดินลงมายังลานดินเบื้องล่างซึ่งตาเทิดกำลังนั่งผิงไฟอยู่ ประกายไฟไล่สั้มดินสะบัดอยู่ที่ปลายไม้คล้ายกับนางรำบนเวทีกำลังโบกผืนผ้า เสียงเบรียะดังขึ้นคราหนึ่ง ส่งสะเก็ดไฟเล็กๆ เท้าหนึ่งห้อยนับสิบนับร้อยลอยล่องสู่อท้องฟ้าที่หนึ่ง ตาเทิดในวัยเจ็ดสิบห้าปี กวาดตามองหลานชายทั้งสอง หลังจากพูดคุยซักถามกันตามปกติ ทั้งสามก็นิ่งไปพักใหญ่ ก่อนที่ตาเทิดจะเล่าเรื่องในอดีตของตัวเองให้หลานทั้งสองได้ฟัง

“นานมากแล้ว ตอนนั้นตาเพิ่งจะก้าวเข้าสู่วัยครึ่งคน” ตาเทิดเอ่ยขึ้น ทั้งที่สายต่ายังจับจ้องที่กองไฟ แสงสีส้มสะท้อนให้เห็นรอยเหี่ยวย่นบนใบหน้าและแววตาอ่อนล้าของคนที่มีชีวิตอยู่ช่วงปลาย เสียงจ๊กจั่นจาก

แนวป่ารอบหมู่บ้านดังต่อเนื่องตั้งแต่พระอาทิตย์เริ่มลับเหลี่ยมเขา จนกระทั่งตอนนี้นั้นยังไม่หยุดร้อง และไม่มีที่ท่าว่าเสียงนั้นจะเหือดพร่าลงเลย ชายชราซาชินกับเสียงเหล่านั้น เสียงเพลงของธรรมชาติ

“ตอนนั้นตาเข้าป่าล่าสัตว์ พบกับพระฤๅคงรูปหนึ่ง ท่านเล่าให้ตาฟังว่า ผืนป่าไพรดำที่อยู่รอบๆ หมู่บ้านเรามีพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาล อยู่กึ่งกลางระหว่างแนวชายแดนไทย-พม่า และอาจขยายออกไปถึงเขตประเทศลาวและจีนตอนใต้ ป่าแห่งนี้เป็นที่อยู่อาศัยของชนกลุ่มน้อยเผ่าต่างๆ ทั้งละว้า ปกาเกอะญอ ม้ง เย้า อี้อ้อ ไทใหญ่ และอื่นๆ อีกมากมาย ผู้คนภายนอกที่มีเทคโนโลยีขั้นสูง ทั้งมีดวงตาบนฟ้าที่เรียกว่าดาวเทียมสังเกตการณ์ พยายามค้นหาว่าในผืนป่านี้มีอะไรบ้าง พวกเขาค้นพบต้นไม้ ลำธาร ภูเขาสูงชันที่ภายใตุ้ดมไปด้วยแร่ธาตุ นอกจากนี้ยังมีสัตว์ป่า รวมถึงบ้านเรือนของชนเผ่าต่างๆ ที่กระจายอยู่ตามภูมิประเทศที่เหมาะสม คนภายนอกไม่ว่าจะเป็นไทย พม่า ลาว หรือจีน ต่างขีดกันแบ่งดินแดนของตัวเองโดยไม่เคยถามความสมัครใจของชนชาวเขาในพื้นที่ เช่นเดียวกับพวกเราที่ถูกกำหนดให้เป็นคนไทย แต่พี่น้องหมู่บ้านถัดไปกลับถูกกำหนดให้เป็นพม่า หรือบางทีก็ถูกเรียกว่าชนกลุ่มน้อย แต่นั่นเป็นเพียงการตัดสินใจของคนภายนอก พวกเราที่อยู่ในแนวป่ายังไงก็ยังเป็นพี่น้องกัน ไปมาหาสู่กันและเป็นชาวป่าเหมือนกัน” ชายชราหยุดพูดเมื่อเห็นชายหนุ่มทั้งสองขมวดคิ้วและลอบสบตากันบ่อยๆ ชายชราส่ายหน้าช้าๆ

“ตาแก่แล้ว บางทีจะพูดเรื่องหนึ่งก็พานเหลวไหลไปพูดอีกเรื่องหนึ่ง”

“ไม่เป็นไรครับ พวกเราอยากฟัง” สินรีบบอก ตาเกิดพยักหน้าช้าๆ

“พระฤๅคงรูปนั้นบอกว่า ถึงคนภายนอกจะมองเห็นป่าผืนนี้ทุกตารางนิ้วราวกับเป็นเรือกสวนไร่นาของตัวเอง แต่ดาวเทียมสังเกตการณ์

ก็มีขีดความสามารถของมัน มันไม่สามารถมองเห็นบางสิ่งบางอย่างที่
ซุกซ่อนอยู่ในผืนป่านั่นได้”

“อะไรคือสิ่งที่ดาวเทียมมองไม่เห็นครับ” ภูรินทร์ถามบ้าง

“มิติที่ซ่อนเร้น” ตาเทิดกล่าว คำพูดนี้ทำให้ชายหนุ่มทั้งสองหัน
สบตากัน ชายชราไม่สนใจปฏิกิริยานั้น เพียงแต่พูดต่ออย่างสงบว่า

“มิติซ่อนเร้น ความลึกซึ้งดำมืดนี้รู้กันแต่กลุ่มคนที่อาศัยอยู่
ตามแนวป่า พวกเรามีความเชื่อ มีความเคารพต่อพวงไพร มีตำนาน มี
เรื่องเล่าที่ถ่ายทอดจากรุ่นพ่อสู่รุ่นลูก แม้กาลเวลาจะลบเลือนเรื่องราว
บางเรื่องให้จางหาย วิทยาการสมัยใหม่จะหักล้างความเชื่อดั้งเดิมของ
ผู้คนออกไป แต่ก็ยังไม่หมดสิ้น ยังคงเหลือรอยจางๆ ให้สืบสาวได้ โดยเฉพาะเรื่องของ นครบังบด”

“นครบังบด” ชายหนุ่มทั้งสองอุทานออกมาพร้อมกัน สีน้า
แววตาแสดงความสนใจออกมาอย่างชัดเจน ชายชราพยักหน้า

“พระฤๅษณ์รูปนั้นบอกว่า นครบังบด เป็นชื่อเรียกสถานที่แห่งหนึ่ง
ซึ่งตั้งอยู่ในมิติซ่อนเร้นที่อาจจะซ้อนทับกับมิติหายาที่พวกเราอาศัยอยู่นี้
ในนครบังบดนั้นประกอบไปด้วย อาณาจักรพยัคฆา ซึ่งเป็นที่อยู่ของ
สรรพสัตว์ โดยมีผืนป่าเป็นอาณาเขตและมีดวงจิตแห่งธาตุไฟเป็นชุมพล
ปกป้องอาณาจักร รวมถึงเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของสรรพสัตว์ อาณาจักร
บาดาล เป็นที่อยู่ของพญานาคและฝูงปลา โดยมีแม่น้ำใหญ่เป็น
อาณาเขตและมีดวงจิตแห่งธาตุน้ำเป็นจุดศูนย์กลาง อาณาจักรเวหา คือ
ที่อยู่ของหมู่มวลปักษีทั้งหมด ท้องฟ้าอากาศคืออาณาเขตของมัน และ
มีดวงจิตแห่งธาตุลมเป็นสัญลักษณ์ อาณาจักรปฐพี เป็นที่อยู่ของมนุษย์
มีผืนแผ่นดินและทุ่งหญ้าเป็นที่อยู่อาศัย มีดวงจิตแห่งธาตุดินเป็นศูนย์
รวมใจ ด้วยพลังแห่งดวงจิตทั้งสิ้น ทำให้นครบังบดยังดำรงอยู่ได้อย่าง
สงบสุขเรื่อยมา”

“พระรูดงค์เล่านิทานให้คุณตาฟังแล้ว” สิ้นทั้งชั้น ตาเกิดฝันยิ้ม

“ตาก็เคยคิดอย่างนั้น ธรรมชาติพระสงฆ์เทศนา มักจะหยิบยกเรื่องเล่าที่แฝงธรรมะ ปาฏิหาริย์ และข้อคิดต่างๆ เอาไว้เพื่อไม่ให้ผู้ฟังเบื่อหน่าย”

“แล้วพระรูปนั้นเล่าต่อว่าไงครับ” ภูรินทร์ถาม แสงไฟสะท้อนให้เห็นสีหน้าเคร่งขรึมจริงจังของเขา ชายชรายัดท่อนพินเข้ากองไฟ ก่อนจะเล่าว่า

“จากคำบอกเล่าของพระรูดงค์ นครบังบดจะปิดกั้นไม่ยอมรับคนภายนอกให้ก้าวล่วงเข้าไป แต่จะเปิดรับผู้คนที่มีความดี มีจิตใจบริสุทธิ์ นครบังบดจึงเป็นแดนสุขาวดีที่อยู่ไม่ไกลเกินเอื้อม หากคนผู้ใดตัดสินใจเลิกละ มุ่งสู่ความสงบ ก็พอมีทางจะพาตัวเองเข้าไปอยู่ในนั้นได้”

“นั่นไงล่ะ คุณตาฟังแล้วอยากออกบวชเลยหรือเปล่า” สิ้นพูด สอนขึ้น รอยยิ้มที่เล่นปรากฏบนใบหน้า ชายชราส่ายหน้าและยิ้มให้

“ตามีจิตใจหยาบกระด้างเกินไป ตอนนั้นคิดแต่เรื่องเข้าป่าล่าสัตว์ ยังสนุกกับการเหนียวไก คำพูดของพระรูดงค์จึงเป็นสิ่งไกลตัวเกินไป” พูดจบก็ถอนหายใจยาว ชายหนุ่มทั้งสองรู้สึกว้าตาทองของพวกเขาแกล้งไปอีกหลายสิบปี

“แล้วทำไมวันนี้คุณตาถึงได้นึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมาล่ะครับ” ภูรินทร์เอ่ยถาม เขาเป็นคนพูดน้อย แต่ทุกคำพูดล้วนมีจุดมุ่งหมายและประเด็นสำคัญ ผิดกับสินที่พูดมาก แต่หาสาระไม่ค่อยได้ ชายชรานิ่งเงียบไปครู่หนึ่งก่อนพูด

“นครบังบดมีอยู่จริง และตอนนี้คงเกิดเรื่องขึ้นในนั้น” ชายหนุ่มทั้งสองมองหน้ากันอย่างงุนงง

“คุณตาไปเห็นมาแล้วหรือครับ” สินถาม

“ไม่หรอก ตาไม่มีคุณสมบัติที่จะเข้าไปสู่พื้นที่ตรงนั้นได้”

“แล้วคุณตาผู้ได้ยังงี้ละครับ ว่านครบังบดมีจริง” ภูรินท์ถาม
ตาเทิดสตากับเขา และพูดขึ้น

“เพราะหลานยังงี้ละ ภูรินท์ หลานคือคนหนึ่งที่เคยอยู่ในนคร
บังบด และตอนนั้นครแห่งนั้นกำลังเรียกตัวหลานกลับไป” นอกจากเสียง
อุทานจากชายหนุ่มทั้งสองแล้ว รอบบริเวณต่างสงบนิ่งราวกับถูกหยุด
เวลาไว้ ผ่านไปครู่ใหญ่ ภูรินท์จึงเอ่ยถาม

“คุณตา...เอานิทานมาล้อหลานเล่นแล้ว”

“ไม่หรอก นี่เป็นเรื่องจริง การปรากฏตัวของพลาญจันทร์เพ็ญ คือ
สิ่งยืนยันได้เป็นอย่างดี” พูดจบ ชายชราจึงหันความสนใจไปยังกองไฟที่
กำลังจะมอดดับ เขาแหย่ท่อนฟืนเข้าไปใหม่ เมื่อเปลวไฟลุกโชน จึงหยิบ
สังขารแห้งเหี่ยวไม่ต่างจากเปลือกไม้เดินขึ้นบ้านไป ขณะที่ชายหนุ่มทั้ง
สองได้แต่สตากัน คำว่า พลาญจันทร์เพ็ญ ทำให้พวกเขาคิดถึงพ่อและ
คนอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งอยู่ในป่า พวกเขาคือนายพรานที่ถูกคัดเลือกให้ออกล่า
พลาญจันทร์เพ็ญ

2

ยิธรบุด้วยจิต

ม้าเทศสีน้ำตาลตัวหนึ่งเหาะย่างไปตามทางดินเล็กแคบของป่าที่ต้นไม้ทุกต้นพร้อมใจกันผลัดใบ เหลือแต่ลำต้นและกิ่งก้านที่ไม่สามารถป้องกันอะไรได้ ดวงอาทิตย์ในยามเที่ยงส่องแสงทะลุแนวไม้แผดเผาผืนดินจนเกิดเป็นไอระเหย สายบังเหียนม้าเร่ย์ไปกับพื้น บางครั้งมันเกี่ยวกับกิ่งไม้ บางครั้งก็ตวัดพันกับขวากหนาม แต่ม้ายังออกแรงฮึดดึงจนหลุดออกมาได้ ท่าทางของมันดูเหนื่อยอ่อน น้ำลายฟูมปาก น้ำตาไหลเป็นร่องดำพาดแก้ม ลำตัวเต็มไปด้วยหนามและรอยขีดข่วน ไม่ต่างจากผู้เป็นเจ้าของซึ่งเป็นชายวัยกลางคนที่นอนฟูบอยู่บนหลังม้า ใบหน้าของเขามอมแมมและกร้านแดด ดวงตาหรือหลบแสง หนาวเครารุงรังสกปรก ขณะที่ริมฝีปากแห้งผากและมีรอยแตก เหงื่อและคราบสกปรกเลอะเต็มเสื้อแขนยาวสีดำ รอยฉีกขาดปรากฏทั่วตัวจนถึงปลายเท้า

ว่างเปล่า รองเท้าลำสัตรีคงหล่นหายระหว่างทาง

“พละยจันทรเพ็ญ...พละยจันทรเพ็ญ” ชายคนนั้นละเมอชื่อหนึ่งออกมา การขยับปากทำให้ริมฝีปากแตกร้าวมีเลือดซึม แต่ดูเหมือนเขาจะไม่ใส่ใจกับความเจ็บปวด เขายังยิ้ม ยิ้มของคนที่ยิ้มล้นไปด้วยความสุข ทั้งที่ร่างกายกำลังร้องขอน้ำและอาหาร แต่จิตใจเขากลับหมกมุ่นและติดตรึงอยู่กับบางสิ่งที่ทำให้ยิ้มตลอดเวลา

“พละยจันทรเพ็ญ....” เขาละเมอชื่อนั้นออกมาอีกครั้ง ก่อนที่สติจะเลือนหายไป หรือไม่ก็ขาดสติจนไม่สามารถกลับมาดังเดิมได้

บ้านท่าแร่ เป็นหมู่บ้านชายขอบติดกับป่าผืนใหญ่ที่ยังไม่มีใครสามารถชี้ดวงจำกัดขนาดของมันได้ ผู้คนต่างเรียกป่าผืนนี้ว่า ไพรดำ ตามลักษณะภูมิประเทศที่สลับซับซ้อน ต้นไม้หนาที่บจนดูเหมือนจะกลายเป็นสีดำสนิท เพราะความดิบของป่า อาถรรพณ์ลึกลับ สัตว์ร้ายรวมถึงโรคภัยต่างๆ จึงยังไม่มีใครสามารถพิชิตป่าผืนนี้ได้ ชาวบ้านกว่าหนึ่งร้อยคนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านจึงทำได้แค่เข้าไปล่าสัตว์ในเขตป่าใกล้ๆ หมู่บ้านเพื่อเลี้ยงชีพ

บนกิ่งไม้ขนาดใหญ่เท่าต้นขา สูงจากพื้นดินร่วมสิบวา ภูรินทนอนนิ่งอยู่บนเปลผ้าใบที่ดูคล้ายกับรังมดแดงขนาดใหญ่ บนกิ่งไม้ข้างๆ มีคันธูที่ทำขึ้นจากไม้ไผ่แก่ แขนงสามเดือนจนเหี่ยว จากนั้นเหลาจนเกลี้ยง ส่วนปีกเหลาบางเพื่อรับแรงยึดหยุ่นจากเชือกที่ถักขึ้นด้วยเอ็นหนังวัว ด้ามจับพันไว้ด้วยเชือกกลางอาคมซึ่งพ่อของภูรินทำขึ้นเองกับมือ ส่วนกระบอกใส่ลูกธนูที่แขวนอยู่ข้างๆ ก็บรรจุลูกธนูไม้ไผ่ไว้สิบดอก หัวธนูที่ตีขึ้นจากตะกั่วชุกอยู่ด้านใน ส่วนปลายธนูที่ติดขนนกไว้ไหลพันออกมา

ธนูเป็นอาวุธยุทโธปกรณ์ที่นำมาตั้งแต่สมัยโบราณ ปัจจุบันน้อยคน

นักที่จะใช้มันเพราะมีปืนเข้ามาแทนที่ แต่สำหรับคนบ้านป่าอย่างพวกเขา การจะหาเงินซื้อปืนสักกระบอกนั้นเป็นเรื่องยากเย็นแสนเข็ญ แต่ก็เชื่อว่า จะไม่มีเสียเลย อย่างน้อย พ่อของภูรินท์ก็มีปืนไรเฟิลอยู่หนึ่งกระบอก แต่ พ่อไม่เคยเอาออกมาใช้และไม่เคยสอนให้เขาใช้ ผิดกับธนูที่พ่อเคียวกรำ ฝึกสอนภูรินท์กับสินมาตั้งแต่เด็ก จนมีความแม่นยำเหนือกว่าชายหนุ่ม คนอื่นๆ ในหมู่บ้าน สำหรับภูรินท์แล้ว การยิงธนูออกไปหนึ่งดอก ย่อม ต้องมีสัตว์สังเวชิตหนึ่งตัว แต่ถึงเขาจะพิสูจน์ความสามารถนี้ให้เป็นที่ ประจักษ์ ก็ยังไม่ได้สร้างความพึงพอใจให้กับพ่อสักเท่าไร เพราะสิ่งที่ พ่อต้องการจากเขามีมากกว่านั้น

พ่อเคยบังคับให้ภูรินท์กับสินปิดหูปิดตายิงธนู ทั้งเป้านิ่งและเป้า บิน แต่น้อยครั้งเหลือเกินที่ทั้งสองจะยิงถูกเป้า ‘ใช้จิตกำหนดเป้าหมาย แทนการพึ่งเสียงและการมองเห็นด้วยตา’ นั่นคือสิ่งที่พ่อบอก พ่อยังสอน ให้เขากับสินทำสมาธิ ใช้จิตกำหนดเป้าหมาย แต่จนแล้วจนรอด ทั้งสอง ก็ไม่เคยประสบผลสำเร็จ

‘พยายามฝึกต่อไป’ นั่นคือคำสั่งของพ่อผู้ไม่เคยถอดใจกับความ ล้มเหลวของลูกชาย

ถัดไปยังก็ยังไม่ที่อยู่ไม่ไกล สินนอนอยู่ในเปลผ้าใบเช่นกัน ข้างกาย มีธนูและลูกธนูอยู่ในกระบอกเหมือนๆ กัน เพียงแต่สินไม่ได้นอนนิ่งฟัง เสียงลมหรือเสียงฝีเท้าของสัตว์เช่นภูรินท์ เพราะเขากำลังมุ่งความสนใจ อยู่กับเกมต่อสู้ที่ไหลดลงไว้ในโทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่ล่าสุด นิ้วหัวแม่มือ ทั้งสองข้างกดยุกยิกอยู่บนหน้าจอระบบสัมผัส ใบหน้าบัดเดียวยิ้ม บัดเดียวบึ้งเมื่อผลการเล่นไม่ได้ตั้งใจ

“คิดอะไรอยู่ ไม่พูดไม่จา” สินเอ่ยถามอย่างแผ่วเบา ปกติเมื่อเวลา ออกปาล่าสัตว์ ทั้งสองแทบจะไม่พูดคุยกัน แต่คราวนี้แปลกออกไป เพราะ ตั้งแต่ก้าวเท้าออกจากบ้าน ภูรินท์แทบไม่เอ่ยปากสักคำ

“พลายจันทร์เพ็ญ มีจริงหรือ” ภูรินทร์ถามกลับ น้ำเสียงแผ่วเบา
เช่นกัน

“ปากกว้างใหญ่ขนาดนี้ จะมีข้างเผือกสักตัวมันก็ไม่เห็นแปลก” สิน
ว่า สายตายังจับจ้องอยู่ที่เกม

“นครบังบดละ” ภูรินทร์ถามต่อ สินละสายตาจากเกม เขารู้ดีว่า
ภูรินทร์สนใจเรื่องที่ตาเทิบบอกว่า ภูรินทร์เป็นคนของนครบังบด เขาเองก็
สนใจ แต่ไม่ได้คิดอะไรจริงจึงไปมากกว่านันทนเรื่องหนึ่ง

“อยากรู้ต้องตามหาพระพุทธรูปนั่นให้เจอ” สินว่าก่อนหยิบ
โทรศัพท์มากดเล่นเกมต่อ ขณะที่ภูรินทร์นั่งเงียบไป

ลมพัดมาวูบหนึ่ง หอบเอากลิ่นสาบของสัตว์ป่าโชยเข้าจมูก ภูรินทร์
กับสินทะลึ่งตัวลุกนั่งพร้อมกัน ขณะที่สินง่วนอยู่กับการเก็บโทรศัพท์มือถือ
ถือใส่กระเป๋า ภูรินทร์กลับหยิบลูกธนูเตรียมพาดสาย ครู่ต่อมาก็บังเกิด
เสียงแกรกรากดังมาจากแนวป่าที่มีแอ่งน้ำขัง ภูรินทร์เพ่งมองไปยังทิศทาง
นั้น สายตาคมวาวไม่ต่างจากเครื่องเอกซเรย์

“หมูป่า” ภูรินทร์ทำปากบอกเพื่อนโดยไม่ให้มีเสียงเล็ดลอดออกมา
สินพยักหน้ารับรู้ ครู่ต่อมา ทั้งสองก็เห็นพุ่มไม้ไหวยวบ ก่อนที่หมูป่าตัวใหญ่
จะเดินนำลูกๆ ของมันอีกสามตัวมายังแอ่งน้ำ ภูรินทร์ทั้งสองนี้ชี้หน้าตัวเอง
บอกไว้ว่าเขาจะยิงหมูป่าตัวใดตัวหนึ่งจากสองตัวที่อยู่ด้านหน้า จากนั้น
ชี้สองนิ้วไปยังสิน ซึ่งเข้าใจทันทีว่าตัวใดตัวหนึ่งในสองตัวที่อยู่ด้านหลัง
ตกเป็นของเขา สินพยักหน้าเข้าใจ ทั้งสองนำวคันธนูจนสุดแขน เล็งไป
ยังหมูป่า สะกดกลั่นลมหายใจ พาดใจเข้าสู่ห้วงสมาธิ แต่ก่อนที่จะ
ปล่อยลูกธนูออกไป กลับปรากฏเสียงเพลงดังลั่นป่า

“โอ...เท็กซี้เลดี้...” เสียงเพลงกังนัมสไตล์และดนตรีในจังหวะควบ
ขึ้นมาดังขึ้นจากโทรศัพท์มือถือ ฉีกทำลายความเงียบสงบของผืนป่าไม่ต่าง
จากแผ่นกระจกโดนทุบ หมูป่าทั้งสี่ตัวรับรู้ถึงความผิดปกติ สัญชาตญาณ

สั่งให้พวกมันหันหัวกลับและพุ่งตัวเข้าไปในพุ่มไม้เพื่อลี้ภัย สิ้นถึงกับยก
เงินๆ ธิบวาคันธนู ล้วงโทรศัพท์ออกมาควมรับ

“ฮัลโล...โทร. มาทำด้วยอะไรตอนนี่วะ” สิ้นกรอกเสียงลงไป
อย่างหัวเสีย แต่แล้วต้องอ้าปากค้างเมื่อเห็นภูรินที่ดึงลูกธนูจากกระบอกร
ออกมาอีกสามลูก จากนั้นนำลูกธนูทั้งสี่ขึ้นพาดสาย นิ้วจันสุดแขน
ดวงตาปิดลงไม่ต่างจากคนนอนหลับ ร่างส่วนบนดูเหมือนกับปูนปั้นแม่
จะนั่งอยู่ในเปลที่ไม่มีควมมั่นคงก็ตาม จิตใจเขามุ่งสู่ห้วงสมาธิสูงสุด
จากนั้นลูกธนูทั้งสี่ดอกก็พุ่งฉิวออกไป เสียงหวีดหวิวจากชนนกด้านลมดัง
ขึ้นเพียงเสี้ยววินาที ก่อนที่เสียงร้องของหมูป่าจะดังขึ้น และเงียบลงใน
วินาทีต่อมา

“เป๊ะเวอร์!” สิ้นตะโกนออกมาด้วยความตื่นเต้น การที่ภูรินที่ยิง
ธนูออกไปสี่ดอกพร้อมกันก็ไม่ต่างกับการยิงปืนด้วยกระสุนลูกปราย เมื่อ
เป้าหมายรวมเป็นกลุ่มก้อน แต่มีทิศทางไม่แน่นอน ชั่วยังทำท่าจะ
กระจัดกระจายกันออกโดยเร็ว การสุมยิงอย่างนี้จึงเป็นวิธีเดียวที่จะ
จัดการกับหมูป่าตกใจได้ และเสียงร้องของมันก็เป็นกรบ่งบอกว่า หนึ่งใน
ในลูกธนูสังหารได้ทำหน้าที่ของมันแล้วอย่างสมบูรณ์ เพียงแต่ท่าทางการ
ยิงของภูรินที่เท่านั้นที่ทำให้สิ้นตื่นเต้นจนควบคุมอารมณ์ไม่อยู่

“ยิงธนูด้วยจิต แกทำสำเร็จแล้ว” จากนั้นจึงหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา
ว่า “เดี่ยวโทร. กลับ”

สิ้นกดปิดเครื่องโทรศัพท์ ยัดใส่กระเป๋าและไต่ลงจากต้นไม้ตาม
หลังภูริน ทั้งสองมาหยุดยืนอยู่หน้าพุ่มไม้ที่หมูป่าทั้งสี่นอนสิ้นใจโดยมี
ลูกธนูปักลงบนลำคอของแต่ละตัว สิ้นถึงกับอ้าปากค้าง

“โดนทั้งสี่ดอกเลย”

“บอกแล้วใช่ไหมให้เอาโทรศัพท์มาด้วย” ภูรินที่ต่อว่าขณะดึง
ลูกธนูออกจากคอหมูป่าทั้งสี่ แม้เขาจะตื่นเต้นกับผลสำเร็จที่ไม่คาดฝันนี้

แต่ก็พยายามเก็บความรู้สึกเอาไว้

“เมื่อถูกเงิน ช่างมันเถอะ ว่าแต่แกยิงมันยังงั” สินถาม เขายังคง
ตื่นเต้นไม่หาย ภูรินทร์ส่ายหน้า

“ไม่รู้สิ ฉันมองไม่เห็นหมูป่าสักตัว เสียงวิ่งของมันก็ลึบสน ก็เลย
ลองทำสมาธิตามที่พ่อสอน มันฟลุก”

“ไม่...โดนจุดตายทั้งสี่ดอกอย่างนี้ไม่ฟลุกแน่” สินค้าน

“แต่ให้ทำอีกร้อยครั้ง ฉันว่าไม่มีทางทำได้” ภูรินทร์ว่า สินเหมือน
จะเห็นด้วย ทั้งสองต่างนั่ง พยายามคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้น ก่อนสินจะพูด
ออกมา

“เป็นไปได้ว่าในห้วงคับขัน จิตใจของแกถึงจะเข้าสู่สมาธิขั้นสูงสุด
และเปล่งอาณาภาพออกมา...อืม อย่างนั้นแกต้องชอบใจคนเกาหีสตินนี้
แล้ว”

“ใคร” ภูรินทร์ถามกลับ สินยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมา

“ไซ่ กังนัม เพราะถ้าเพลงนี้ไม่ดังขึ้น รับรองแกยิงธนูอย่างนี้ไม่ได้
เด็ดขาด” สินว่าพลางหัวเราะกลบเกลื่อน เขารู้ว่าถ้าภูรินทร์ยิงหมูป่า
สี่ตัวนี้ไม่ได้ สถานการณ์จะเป็นอีกแบบหนึ่งแน่นอน

“เขาเปลี่ยนเป็น ฮาร์เลม เซค กันหมดแล้ว ว่าแต่ใครโฟนอินเข้า
มา” ภูรินทร์ถาม

“ไอ้ห้วง ช่างมันเถอะ ฉันปิดเครื่องแล้ว ต่อไปจะไม่มีใครมา
ขัดขวางพวกเราได้อีก ว่าแต่จะไปดักที่ตรงไหนต่อดี ฉันชักคันมือขึ้นมา
แล้วสิ”

“แค่นี้พอแล้ว หมูตั้งสี่ตัว กินได้อีกหลายวัน”

“แต่ฉันยังไม่ได้ยิงสักตัวเลยนะ” สินท้วง

“กลับไปนอนเล่นเกมของแกต่อเถอะ ว่าแต่จะแบกกลับยังงัละ
ทีนี้” ภูรินทร์หันไปจ้องหน้าเพื่อน

“อ้าว ใครยังคนนั้นก็แบกกลับไปสิ” สินว่า

“โธ. ตามไอ้ห้วงเลย ให้มันพาไอ้โพตมาด้วย แล้วแก ไปตัดไม้ไผ่ มาทำคานไ้ร้อ”

“แล้วแหละ” สินถามกลับ

“หมดหน้าที่ของพรานใหญ่แล้ว งานนี้แกเป็นลูกหาบ” ภูรินทร์บอก สินกัดฟันกรอด

“เพราะไอ้ห้วงตัวเดียวเลย”

“เพราะแกนั่นแหละ และก็ไซ้ กังนัมนันด้วย เร็วเข้า” ภูรินทร์เร่ง สินรู้ว่ายังมีความผิดและไม่สามารถเถียงสู้ภูรินทร์ได้ จึงได้แต่รับปาก

“คร่ำบบบ ท่านพรานใหญ่” แต่ก่อนที่สินจะเดินจากไป กลับมีเสียงแกรกรากดังขึ้นจากด้านหลัง สินคว้าลูกธนูสอดก้นขึ้นพาดสายและยิงไปยังต้นเสียงอย่างรวดเร็ว

“ยิงธนูด้วยจิต!” สินร้องลั่นเมื่อลูกธนูพุ่งออกไป จากนั้นก็มีเสียงคนร้องสวนกลับมา

“เฮ้ย...ไอ้ห่านน นี่คนนะเว้ย!”

“ไอ้ห้วง” สินกับภูรินทร์ร้องออกมาด้วยความตกใจ ครู่หนึ่ง ชายหนุ่มร่างผอมก็โผล่ออกมาจากแนวป่า ที่ชายเลื้อยด้านข้างมีธนูดอกหนึ่งปักคาอยู่

“ไอ้ห้วง หวิดตายแล้วไหมละ โผล่มาไม่ให้ลุ่มให้เสียง” สินต่อว่า ขณะปาดเหงื่อออกจากหน้าผาก

“ใครจะรู้ว่าเทพธนูท่านซุ่มอยู่แถวนี้เล่า เฮ้ย! ถลกเลยนี่...เลือดโอย...จะเป็นลม” ไอ้ห้วงว่าพลางทำท่าจะทรุดเมื่อเห็นเลือดซึมออกจากแผลถลกที่ชายโครง

“แผลลึกไหม” สินเข้ามาดู แต่เมื่อเห็นเป็นรอยถลกจึงผลักร่วงออกไป

“เลิกทำใจเสาะได้แล้ว”

“ทีหลังถ้ายังไม่รู้ว่าเป้าหมายเป็นอะไรอย่าอิงอย่างนี้อีกนะ” ภูรินทร์
ต่อว่าขณะดึงลูกธนูออกจากเสื่อของไอ้ห้วงคืนให้สิน และพูดต่อ

“ว่าแต่มีเรื่องอะไรถึงรีบร้อนขนาดนี้” ห่วงเปาลมออกจากปาก
แล้วหันไปต่อว่าสิน

“ทำไมไม่รับสาย ครูใหม่ให้มาตามพวกเอ็งกลับค่าย” ภูรินทร์กับ
สินมองหน้ากันด้วยความสงสัย ครูใหม่คือครูมวยที่สอนให้ภูรินทร์ สินและ
ชายหนุ่มในหมู่บ้านอีกสิบกว่าคนได้เรียนรู้ศิลปะการต่อสู้มวยไทยโบราณ
มานานกว่าห้าปี เป้าหมายคือออกกําลังกายและรักษาศิลปะการต่อสู้
โบราณนี้เอาไว้

“มีอะไร” สินเอ่ยถาม ปกติการไปค่ายมวย พวกเขาจะไปกันเอง
ครูใหม่ไม่เคยตามใคร และไม่ได้วางกรอบระเบียบอะไรไว้ ครูใหม่สอน
เพราะอยากสอน พวกเขาเรียนเพราะอยากเรียน

“มีครูมวยจากอุตรดิตถ์พานักมวยมาที่ค่ายและท้าเดิมพัน” ห่วง
บอก

“แปลก ครูใหม่ไม่เคยประกาศตัวว่าตั้งค่ายมวย และไม่เคยพา
พวกเราไปชกที่ไหน แล้วคนที่อุตรดิตถ์จะรู้ได้ยังไง” ภูรินทร์ว่า

“เห็นบอกว่าป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องกับครูใหม่ แต่เท่าที่ฉันเห็น
พวกเขาดูเหมือนจะไม่ค่อยดีกันเท่าไร” ห่วงตั้งข้อสังเกต

“กลับไปเดี๋ยวกี่โมง ไปเถอะ” สินว่าพร้อมกับเดินนำหน้า แต่ต้อง
หยุดชะงักเมื่อภูรินทร์ส่งเสียงกระแอมขึ้น เมื่อสินหันกลับมามอง ภูรินทร์จึง
ชี้ไปที่หมู่ป่าทั้งสี่ สินทำหน้าเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้ จึงตอบว่าห่วง

“อ้อ...เพื่อนห่วงอุตสาห์วิ่งมาบอกข่าว เรามีรางวัลให้” พร้อมกับ
พูด ลินก็ชี้ไปยังหมู่ป่าที่นอนนิ่งอยู่ ห่วงยังไม่ทันจะพูดอะไร ลินก็ยัดมิด
ใส่มือเพื่อน

“ไปตัดไม้มาทำคาน ดีียวเราจะช่วยเพื่อนยกกลับเอง เพื่อนจะได้
ไม่เหนื่อย” ห่วงมองหน้าสินสลับกับภูรินท์อย่างงงๆ ก่อนจะเดินไปตัด
ไม้ไผ่อย่างงงๆ จะมีแต่สินกับภูรินท์ที่มองหน้ากันและสะกดกลั้นเสียง
หัวเราะเอาไว้

3

ศักดิ์ศรีที่ต้องกอบกู้

ค่ายมวยของครูโหม เป็นเพียงลานดินหน้ากระท่อมไม้ไผ่ มีพื้นที่สองงาน มีต้นมะม่วงป่าต้นใหญ่แผ่กิ่งก้านสาขาอยู่กึ่งกลาง ตามกิ่งของต้นมะม่วงป่าที่ขยายออกรอบทิศทางจนเป็นรัศมีวงกลมจะผูกกระสอบบรรจุเกลบแขวนเรียงรายอยู่ไม่ต่ำกว่าห้ากระสอบเพื่อให้คนมวยได้ซ้อมชก ปากกล้วยริมรั้วกลายเป็นป่าซ่อมเตะและแทงเข่า ไม่มีเวทีผ้าใบ ไม่มีนวม และไม่มีเครื่องออกกำลังกายอย่างอื่น ถ้าไม่มีกระสอบใส่เกลบแขวนอยู่ก็ไม่มีใครรู้ว่านี่เป็นสถานที่ฝึกซ้อมมวย

เมื่อห้าปีที่แล้วสภาพอากาศบนดอยปั่นป่วน เดี่ยวหนาวจัด เดี่ยวร้อนจัด เดี่ยวเกิดพายุฝนกับพายุลูกเห็บ ทำให้ผู้คนบนดอยป่วยกระเสาะกระแสะ ครูโหมจึงพาเด็กๆ ในหมู่บ้านวิ่งออกกำลังกายตอนเช้า พวกเขาวิ่งเล่นและผู้ใหญ่นึกสนุกจึงออกวิ่งตามกันไป ยิ่งพื้นที่ราบบนดอยมีจำกัด

ทำอะไรทำนาเพียงไม่กี่วันก็แล้วเสร็จ พวกเขาจึงทุ่มเทเวลาว่างที่เหลือไปกับการออกกำลังกายที่แปลกใหม่

ครูโหมสอนให้พวกเขารู้จักการบริหารร่างกาย ยึดกล้ามเนื้อ เลือกกินอาหารและผลไม้ที่เสริมสร้างกล้ามเนื้อ การชกมวยและทำสัปดาห์ที่หน้าตื่นตาตื่นใจ รวมถึงชื่อเรียกของแม่ไม้มวยไทยในแบบต่างๆ สร้างความประทับใจแก่พวกเขา ไม่ว่าจะเป็น ทำสลับฟันปลา บั๊กซาแหวกรัง ขวาชัดดอก อิเหนาแทงกริช ยอเขาพระสุเมรุ ตาเถรคำฝัก มอญยันหลัก บักลูกทอย จระเข้พาดหาง หักวงไอยรา นาคาบิดหาง วิรุฬหกกลับดับชวาลา ชุนยักษ์จับลิง หักคอเอราวัณ ชื่อแม่ไม้มวยไทยเหล่านี้พวกเขาท่องจำจนขึ้นใจ ทั้งยังฝึกซ้อมจนชำนาญ นอกจากนี้ยังมีลูกไม้มวยไทยอีกขบวนใหญ่ ทั้ง เอราวัณเสยงา บาทาลูปพัคตร์ ชุนยักษ์พานาง พระรามนำวศร ไกรสรข้ามห้วย กวางเหลียวหลัง หิรัญม้วนแผ่นดิน นาคมุดบาดาล หนุมาณถวายแหวน ญวนทอดแห ทะแยคำเสา หงส์ปีกหัก ลักพวงมาลัย เกรกวาดลาน และผ่านลูกบวบ

การทุ่มเทร่างกายแรงใจสอนมวยให้วัยรุ่นและเด็กๆ ในหมู่บ้าน ทำให้ครูโหมได้รับการยอมรับนับถือจากชาวบ้านท่าแร่ แม้จะไม่มีใครรู้ประวัติความเป็นมาของครูโหม แต่ก็ไม่มีใครสนใจซักถาม เพราะครูโหมไม่เคยสร้างความเดือดร้อนให้ใคร แถมยังสร้างคุณูปการแก่พวกเขาอีกจากไม่มีที่ดินทำกิน พวกเขาช่วยกันฟันถางจนมีที่นาเกือบห้าไร่ เมื่อถึงหน้านาก็ลงแรงช่วยกันปลูก และเก็บเกี่ยวโดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย นี่จึงเป็นน้ำใจตอบแทนให้กับครูมวยที่พวกเขาเทิดทูน

พอเคยมาดูภูรินท์กับสินฝึกซ้อมมวย พ่อพูดอะไรบางอย่างกับครูโหม นับจากวันนั้นเป็นต้นมา ภูรินท์กับสินจะถูก ‘จัดหนัก’ กว่าวัยรุ่นคนอื่นๆ เวลาซ้อมก็ยาวนานกว่า และเวลาต่อสู้ ครูโหมมักจะบอกฝ่ายตรงข้ามให้ลงมือกับพวกเขาหนักที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ก็ไม่เคยมีใครโดน

ภูรินท์กับสินลงได้ ทั้งสองจึงกลายเป็นศิษย์ที่โดดเด่นที่สุดในค่ายมวยบนดอยแห่งนี้

“อ้อ! มากันแล้ว” ครูโหมเดินออกมาจับที่หน้าบ้านเมื่อเห็นภูรินท์เดินนำสินกับหว่างที่แบกคานหามห่มป่าทั้งสี่ตัวตามหลัง

“ภูรินท์กับสินตามครูมานี้ ส่วนไฉ่หว่างเรียกเพื่อนๆ มาแบกหามออกไปก่อน” ครูโหมบอกก่อนเดินนำทั้งสองเข้าไปในกระท่อมไม้ไผ่ระหว่างทาง ภูรินท์เห็นบรรยากาศของสนามมวยคึกคักกว่าทุกวัน เพราะข่าวการมาของครูมวยต่างจังหวัดดึงดูดชาวบ้านทุกคนให้มารวมตัวกันที่นี่ พวกเขาต่างจ้องมองไปยังกลุ่มอาคันตุกะที่มีอยู่เกือบสิบคน ล้วนแต่เป็นหนุ่มฉกรรจ์ที่จิตใจโล่งแกว่งเพื่ออวดมัดกล้ามเนื้อบริเวณท่อนแขนและรอยสักกลดลายต่างๆ เพื่อเสริมสร้างความน่าเกรงขาม ในกลุ่มวัยรุ่นนั้นยังมีคนสูงอายุคนหนึ่งซึ่งน่าจะเป็นศิษย์น้องของครูโหม จากการประเมินด้วยสายตา ภูรินท์คำนวณว่าชายคนนี้น่าจะมีอายุประมาณห้าสิบปี รูปร่างท้วม ผิวขาวเป่งปลั่ง ใบหน้ามีรอยเลือดผาด ที่คอสวมสร้อยทองเส้นโตบ่งบอกฐานะความเป็นอยู่ได้เป็นอย่างดี ดวงตาเล็กดีของชายคนนั้นจ้องมองมายังสินกับภูรินท์ ขณะสบตา ภูรินท์รับรู้ได้ถึง การเย้ยหยันและดูแคลนที่อีกฝ่ายแสดงออกมาอย่างชัดเจน

“ไฉ่หว่างคงบอกรายละเอียดเบื้องต้นกับพวกเธอแล้ว” ครูโหมพูดขึ้นเมื่อเดินเข้ามาในกระท่อมไม้ไผ่ เขาเป็นชายวัยห้าสิบห้าปี รูปร่างผอมอัดแน่นด้วยมัดกล้ามเนื้อ ใบหน้าชูปตบ ดวงตาเล็กแต่มีประกายแข็งแกร่งราวแสดงถึงบุคลิกที่ไม่ยอมอ่อนข้อให้ใคร

“บอกแล้วว่าศิษย์พี่ศิษย์น้องของครูมาหา และก็...ทำเดิมพัน” สินบอก ครูโหมพยักหน้าก่อนพูดซ้ำๆ

“ต่อให้หลบลิ้นหน้า ก็ไม่สามารถหนีโชคชะตาได้จริงๆ”

“ดูครูไม่ค่อยสบายใจเท่าไรที่มีญาติมาหา” ภูรินท์ว่า ครูโหมผินยิ้ม

“เราเคยเป็นญาติ แต่ตอนนี้ไม่ใช่ญาติ แค่ศักดิ์ความเป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องเท่านั้นที่ยังติดค้างกันอยู่” ฟังจากน้ำเสียง ภูรินทร์ก็พอจะคาดคะเนได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างครูใหม่กับศิษย์น้องคนนี้ไม่สู้ดีนัก

“เราชื่อไพรวัลย์ เป็นคนจังหวัดลพบุรีโดยกำเนิด” ครูใหม่เอ่ยขึ้น ภูรินทร์ถอนหายใจจากครูไพรวัลย์แล้วหันมาสนใจกับครูใหม่ที่กำลังเล่าเรื่องในอดีตให้ฟัง

“ส่วนครูเป็นคนจังหวัดตาก อำเภอแม่สอด ชอบชกต่อยมาตั้งแต่เด็ก เคยขึ้นเวทีชกมวยคาดเชือกกับพม่ามาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน แพ้บ้างชนะบ้าง แต่ก็ได้เงินมาเลี้ยงพ่อแม่และครอบครัว พอโตเป็นหนุ่มจึงเข้าไปหางานทำในกรุงเทพฯ แต่ไม่มีงานไหนที่ดึงดูดใจครูได้เท่ากับขึ้นเวทีชกมวย จากที่ไม่เคยมีค่ายมีสำนัก แต่พอชกบ่อยเข้าก็มีคนมาชวนครูเข้าสังกัดค่ายวานรพิฆาต”

“วานรพิฆาต...มันไม่ใช่เหรอครับ” สินถาม ครูใหม่พยักหน้า

“ใช่ ค่ายนี้ตั้งอยู่ที่จังหวัดลพบุรี จึงใช้ลิงเป็นสัญลักษณ์ โดยมีครูฉัน เป็นเจ้าของค่ายมวย ครูฉันสืบทอดวิชาความรู้มาจากบรรพบุรุษที่เป็นครูมวยในราชสำนัก และเคยพานักมวยออกรบทัพจับศึกกับพม่าหลายครั้งจนมีชื่อเสียงโด่งดัง”

“ต่อมาเป็นอย่างไครับ” สินถามต่อ

“วิชาแม่ไม้มวยไทยเริ่มเลือนหายไปตามยุคสมัย มวยคาดเชือกที่หาได้ยากแล้ว แต่มวยที่ใช้ศิลปะแม่ไม้มวยไทยที่สวยงามและดูดีกลับหาได้ยากกว่า ครูฉันจึงพยายามถ่ายทอดวิชาการชกมวยออกมาในรูปแบบของศิลปะการต่อสู้ ครูมีลูกศิษย์หลายคน แต่คนที่โดดเด่นที่สุดคือครูกับไพรวัลย์”

“ศิษย์น้องคนนั้น” สินจ้องมองออกไปยังกลุ่มอาคารคันตุกะที่ไม่ได้รับเชิญ

“ถูกต้อง เมื่อครูฝันแก้ตัวลง ตั้งใจจะยกค่ายมวยให้ครูดูแล แต่ก็เกิดเรื่องขึ้นเสียก่อน”

“เรื่องอะไรครับ” ภูรินทร์ถามด้วยความสงสัย ใบหน้าของครูใหม่ซีดจางลง แวตากลับดูอ่อนล้าลงอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

“ครูฝันมีลูกสาวอยู่คนหนึ่ง ชื่อจันทร์หอม เธอเป็นผู้หญิงที่สวยงามและอ่อนโยน เป็นที่หมายปองของชายหนุ่มทั่วไปไม่เว้นแม้แต่ครูกับไพรวลัย แต่ด้วยความที่ครูเป็นศิษย์คนโปรดและมีโอกาสจะได้สืบทอดดูแลค่ายมวย ศิษย์คนอื่นๆ ในค่ายจึงหลีกทางยอมแพ้ไป ยิ่งครูฝันออกปากยกจันทร์หอมให้ครู ไพรวลัยก็ยิ่งผูกใจเจ็บ แล้วมันก็ทำครูชกมวยต่อหน้าครูฝันโดยมีเดิมพันว่าใครชนะจะได้เป็นผู้สืบทอดค่ายมวย รวมถึงได้แต่งงานกับจันทร์หอม”

“ครูแพ้นั้นหรือครับ” สินถาม แต่เมื่อเห็นภูรินทร์ตัวส่ายตามาต่อว่าจึงเจียบเสียงลง ครูฝันพยักหน้าช้าๆ

“ครูแพ้ เพราะมันใช้วิธีการดำซ้ำ ครูโดนวางยาพิษในคืนก่อนชก” ภูรินทร์สังเกตเห็นแวตาของครูใหม่เปลี่ยนแปลง จากที่เคยหม่นหมองกลับแข็งกร้าวขึ้นมา แต่เพียงครูเดียวก็กลับเป็นปกติ เขากับสินได้แต่มองหน้ากัน ไม่มีใครพูดอะไร นอกจากครูใหม่

“ครูสูญเสียทุกอย่าง จึงหนีออกมาอยู่ที่อุตรดิตถ์ ตั้งค่ายมวยเล็กๆ ขึ้น แต่ไพรวลัยเหมือนจะไม่ยอมให้ครูตั้งหลักได้ มันพาพวกมาทำชกมวยและยึดค่ายของครูไป ครั้งนั้นลูกศิษย์คนหนึ่งของครูต้องจบชีวิตลงเพราะความทารุณของอีกฝ่าย ครูหนีขึ้นมาอยู่ที่นี่ ไม่นึกเลยว่ามันยังจะตามมาอีก”

“การมาครั้งนี้เขามีจุดประสงค์เดียวกับครั้งก่อนๆ หรือเปล่าครับ” ภูรินทร์เอ่ยถาม รู้สึกโกรธจนยากจะขมใจ ครูใหม่พยักหน้าและผินยิ้ม

“ยิ่งหนีก็ยิ่งเจอ ตลอดมาครูพยายามละความแค้นมุ่งหาสันติ ไม่

คิดโด่งดังหรือแย่งชิงอีก แต่ดูเหมือนว่าโลกนี้ไม่มีพื้นที่ว่างสำหรับคนแพ้อะไรจริงๆ ครูฝึกเองที่ยังเสนอหน้าสอนมวยให้พวกเขาเอง ทั้งที่ครู...” ครูใหม่พยายามกลืนความขมขื่นลงคอ ขณะที่คนทั้งสามนั่งเงียบ หว่องก็โผล่หน้าเข้ามาถาม

“ครูครับ ครูมวยคนนั้นให้มาถามว่า ครูจะส่งใครขึ้นชกกับพวกเขาครับ” ครูใหม่เงยหน้ามองภูริทส์ลับกับสินเหมือนจะขำขัน สินจึงพูดด้วยน้ำเสียงเด็ดเดี่ยวว่า

“ครูของเราถูกมันทำร้ายมาหลายครั้งแล้ว ครั้งนี้ผมจะไม่ทน”

“สินจะขึ้นชกหรือ” ครูใหม่ถาม สินจึงไปยังกลุ่มของครูไพรวัลย์อย่างเคียดแค้นแล้วพูด

“ภูริทส์จะกอบกู้ศักดิ์ศรีของครูกลับมาได้ ภูริทส์จะไม่แพ้ ผมมั่นใจ” ภูริทส์สบตากับครูใหม่อย่างเด็ดเดี่ยว ก่อนตอบว่าสินอย่างแรงจนอีกฝ่ายตัวแอ่น

“ขอขอบคุณเป็นอย่างแรง ว่าแต่แกเป็นอะไรกับน้องเนย รักษ์โลกวะ”

สินยกไหล่แทนคำตอบ ภูริทส์จึงเดินออกไปยังลานกลางแจ้งด้วยท่าทางองอาจและสง่างาม

ลานดินหน้ากระท่อมไม้ไผ่ของครูใหม่กลายเป็นเวทีมวยรูปวงกลมไปโดยปริยาย เมื่อชาวบ้านนับร้อยแห่เข้ามามุงดูการชกมวยระหว่างภูริทส์กับนักมวยค่ายของครูไพรวัลย์อย่างพร้อมเพรียง บรรยากาศทั่วลานดินจึงจ่อแจไปด้วยคำวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ นานา แต่ถึงที่สุดแล้วกลับไม่มีใครล่วงรู้ถึงฝีมือที่แท้จริงของนักมวยต่างถิ่น

คู่ชกของภูริทส์คือ ไอ้ไม้ รูปร่างสูงกว่าภูริทส์เกือบคืบ ช่วงแขนและขายาวกว่า กล้ามเนื้อบริเวณหน้าอก หน้าท้องและท่อนแขนก็ดูใหญ่

กว่า ที่แผ่นอกสักยันต์พรหมสีหน้า ส่วนแผ่นหลังสักรูปหนุมานคลุกฝุ่น
ใบหน้ารูปสี่เหลี่ยมฉีกยิ้มให้ภุรินท์ขณะเดินเข้ามาเตรียมมวยกลางเวที

“ไม่รู้ครูเขาคิดอะไร ถึงให้ฉันมาชกกับแก”

ภุรินท์สบตาอีกฝ่าย เขาไม่มีคำพูดจะกล่าววนอกจากยิ้มให้ ใ้ไม่
เป็นหน้าออกไปมองทิวเขา ไม่เห็นภุรินท์อยู่ในสายตาด้วยซ้ำ

“ฉันกับแกไม่เคยรู้จักกัน ไม่เคยเป็นเพื่อน และไม่เคยเป็นคู่แค้น
ขอโทษนะถ้าฉันทำอะไรรุนแรงลงไป เพราะคำสั่งที่ครูไพรวัลย์ให้ฉันมาก็คือ...หักคอแก” คำพูดสุดท้ายเขาหันมาสบตาภุรินท์โดยตรง ภุรินท์
รู้สึกหนาวเยือกไปถึงสันหลัง แน่นนอนว่าใ้ไม่ใช่นักมวยที่มีชื่อชั้น ตลอด
แนวชายแดนไม่มีใครไม่รู้จักมัน เพราะมันเป็นเจ้าแห่งมวยคาดเชือกของ
ยุค ฝีมืออย่างมันถ้าจะทำอย่างที่ว่าก็คงทำได้ไม่ยากนัก ขณะที่ภุรินท์
เป็นเพียงนักมวยบนดอยที่ไม่เคยขึ้นเวที ถึงจะมีฝีมือเหนือล้ำกว่า
ทุกคนในหมู่บ้าน แต่ก็ไม่อาจนำไปเทียบกับนักมวยเจนเวทಿಯ่างมันได้

“เธอเสียเปรียบด้านรูปร่าง เองี่ใหม่ ครูจะเอานักมวยตัวเล็กที่สุด
ในค่ายขึ้นชก มันจะได้ดูสู้ขึ้นหน่อย” ครูไพรวัลย์พูดกับภุรินท์เป็น
ครั้งแรก ภุรินท์จึงหันหน้าอีกฝ่าย แม้คนที่พูดกับเขาจะเป็นถึงศิษย์น้องของ
ครูใหม่ แต่จากเรื่องราวที่ได้ฟังมา ทำให้ภุรินท์ไม่มีความเคารพยำเกรง
ครูมวยคนนี้แม้แต่น้อย

“จริง ๆ แล้วผมอยากชกกับครูมากกว่า แต่กลัวถูกนินทาว่ารังแก
คนแก่” ภุรินท์บอกก่อนเดินเข้ามา ทั้งให้อีกฝ่ายขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วย
ความโกรธ

“ระวังจะมีจุดจบอย่างคนที่อุตรดิตถ์” เสียงครูไพรวัลย์ดังไล่หลัง
มา แต่ภุรินท์ไม่สนใจ เขาถอดเสื้อก่อนนั่งลงบนเก้าอี้ให้สินทาน้ำมัน
กระตุ้นกล้ามเนื้อ ขณะที่ครูใหม่นำผ้าสีขาวออกมาพันมือให้

“ฝ่ายโน้นเขาขึ้นชื่อเรื่องคงกระพันชาตรี วิธีที่จะทำลายคาถาอาคม

นั้นได้ ครูต้องใช้ผ้าห่อศพนี้มาพันมือให้เธอ” ครูใหม่บอก ภูรินทร์เงยหน้า
สบตากับสิน แม้ทั้งสองจะคุ้นเคยกับคาถาอาคมที่พ่อกับตาเทิดสอนให้
แต่ส่วนใหญ่จะเป็นคาถาจำเป็นต้องใช้เมื่ออยู่ในป่า ไม่เคยเลยสักครั้งที่
จะข้องเกี่ยวกับวัตถุอัปมงคลอย่างผ้าห่อศพมาก่อน จึงอดที่จะหวาดหวั่น
ไม่ได้ หลังพันข้อมือเสร็จ ครูใหม่จึงนำเชือกเส้นขนาดนิ้วชี้ยาวเกือบ
หนึ่งช่วงแขนออกมาพันมือมัดไล่ไปตามร่องนิ้ว บริเวณสันหมัดถูกมัด
เป็นปมคล้ายกันหอย มีความแข็งแรงไม่ต่างจากสนับมือ

“แล้วประเจียดนี้ทำจากอะไรครับ” สินเอ่ยถาม พร้อมกับคาดเดา
คำตอบในทางที่น่ากลัว

“สายสิญจน์มัดตราสัง แต่น้ำวุ้นและลงอาคมแล้วบิดจนเป็นเส้น
อย่างกล้วยเลย เพราะคู่ต่อสู้เขาเล่นหนักกว่าเราเยอะ”

“เขามีอะไรครับ” สินกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก ครูใหม่
จึงบอก

“พวกมันเอาประเจียดลงรัก คลุกน้ำมันยางแล้วคลุกกับแก้วบด
อีกทีหนึ่ง ถึงจะใช้ผ้าพันทับไว้อีกชั้น แต่ภูรินทร์ต้องระวัง อย่าปะทะกับมัน
ตรงๆ”

“อย่างนี้น้ำมันงนี่ ไม่มีกติกากำห้ามหรือครับ” สินรีบท้วงด้วยความ
ตกใจ

“มวยคาดเชือกเป็นศิลปะที่สวยงามและดูดีน ออกจะป่าเถื่อน
ด้วยซ้ำ แต่นั่นคือบททดสอบของคนโบราณ ผู้เข้มแข็งกว่าย่อมอยู่รอด”

“เจ้าเล่ห์กว่านะสินมว่า อย่างนั้นเราพกไม้หน้าสามขึ้นเวทีด้วยเลย
ไม่ดีกว่าหรือ หรือไม่ก็...” สินทำท่าครุ่นคิดก่อนกระซิบกับภูรินทร์เบาๆ

“เตะไข่มันเลย”

“นวดต่อเถอะน่า” ภูรินทร์บอกเพื่อน เวลานี้เขาต้องการทำสมาธิ
มากกว่าสิ่งใด แต่เสียงเจื้อยแจ้วของสินกลับทำให้จิตใจเขาปั่นป่วนอยู่

ตลอดเวลา ดินเียบเสียงลง เป็นเวลาเดียวกับที่ครูใหม่พันผ้าประเจียด
ใกล้จะเสร็จ ครูใหม่จึงทอคาถา

“โอม นะโมกะคะวะเตธัง ธนุระเวทายะ” จากนั้นเป่าพรวดลงบน
สันหมัดของภูรินท์สามรอบ

“คาถาอะไรครับครู” สีนกระซิบถาม

“คาถาหมัดสัง หรือนารายณ์น้าวศร จะทำให้กำปั้นของภูรินท์มี
อำนาจสะกดคู่ต่อสู้ได้” จากนั้นจึงทอคาถากระทุ้งเจ็ดแบกประจำทิศ
บูรพาว่า อิ ระ ชา สิบห้าจบแล้วเป่าชม่อมให้ภูรินท์

“คาถานี้มีสรรพคุณอะไรครับ” สีนยื่นหน้ามาถามอีก

“ช่วยให้คงกระพันชาตรี หนังเหนียว แคล้วคลาด” ครูใหม่บอก
สินพยักหน้าหงึกหงัก

“ตอนอยู่อุดรติดัด ครูเป่าคาถาอย่างนี้ให้ศิษย์คนนั้นไหมครับ” สีน
ถามต่อ ภูรินท์กับครูใหม่หันไปมองหน้าสินเกือบจะพร้อมๆ กัน สีนยิ้ม
แหยและพูดเสียงอ่อย

“คาดว่างไม่” พุดจบจึงล่าถอยออกไปรวมกับศิษย์ร่วมค่ายที่ยืน
มุงดูอยู่แถวหน้า ครูใหม่จึงพุ่งความสนใจมาที่ภูรินท์

“มวยลพบุรีเน้นที่การคลุกวงใน เก่งกาจเรื่องแทงเข้า ศอก และ
อาวุธสั้น ของเราเป็นมวยผสมระหว่างมวยลพบุรีกับมวยท่าเสา จุดเด่น
อยู่ที่เพลงเตะ เน้นความคล่องตัวจนได้ฉายามวยตีนลิง เราไม่รู้ว่าคุณต่อสู้
เก่งกาจแค่ไหน เพราะฉะนั้นภูรินท์ต้องพลิกแพลงตามสถานการณ์ อย่า
ลืมว่านอกจากกำลังกาย กำลังจิตแล้ว มวยยังต้องมีกำลังปัญญาถึงจะ
เอาชนะคู่ต่อสู้ได้”

“ครับครู”

“อีกอย่าง ลืมความคิดที่จะล้างแค้นให้ครูชะ อย่าไปกดดันตัวเอง
คิดว่าการซ้อมกับเพื่อนๆ หรือคิดว่าคู่ต่อสู้เป็นไอ้สินก็ได้ จะได้เตะมัน

ให้เต็มทีหน่อย” คำพูดของครูใหม่ทำให้ภุรินที่ยื้มออกมาได้ ขณะนั้น พ่อหลวงปิง ซึ่งเป็นชายรูปร่างผอมสูง วัยห้าสิบปี ในชุดผ้าฝ้ายสีขาวซึ่งถูกวางตัวให้เป็นกรรมการก็เดินเข้ามากลางลานดินและเรียกนักมวยทั้งสองฝ่ายออกจากมุม ครูใหม่มยกขันน้ำดื่มขึ้นมาเปาคาถาลงไป

“นะโม พุทธายะ นะธนู นะกาโรหิตี สัมมะโว ปะถะมังพินธุกัง ชาตัง นะรา นะวะ หิตังเทวัง นะระเทเวหิฐิตัง นะรานัง กามะปังเกหิ นะมามิสุคะตังชิตัง อะ ระ กะ สะ”

จากนั้นยกให้ภุรินที่เดิมก่อนจะก้าวไปยังเวที ซึ่งภุรินที่รู้สึกว่าคุณครูความและตกเป็นรองตั้งแต่ที่ไ้ไ้ไม่เริ่มไหว้ครูในท่าแรก จนกระทั่งทั้งสองกลับเข้ามาของตัวองและพ่อหลวงปิงสับมือส่งสัญญาณให้เริ่มชก

เมื่อเวทีมวยเป็นเพียงลานดินที่ไม่มีเชือกกั้น ภุรินที่จึงอาศัย
ความว่องไวกระโดดไปมา ใช้จุดเด่นของมวยท่าเสาที่เน้นเพลงเตะก่อวนคู่ต่อสู้เพื่อไม่ให้ประชิดตัวได้ แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะเตรียมตั้งรับมาอย่างดี ทั้งสองแย็บหมัดคมแข็ง แย่งชิงจังหวะเพื่อกำหนดแผนการต่อสู้ ภุรินที่อาศัยท่าเท้าที่ว่องไวถีบสกัดเมื่อไ้ไ้ไม่ที่ท่าท่าจะกระโจนเข้าหา เขาเกร็งปลายนิ้วเท้าหวังที่มันใส่ที่ท้องของอีกฝ่าย แต่ไ้ไ้ไม่ไม่ไข่มวยไร้ชื่อประสบการณ์การชกมวยคาดเชือกอันโชกโชนทำให้มันดูออกตั้งแต่แรกว่าจังหวะไหนควรหลบ จังหวะไหนควรปะทะ ไ้ไ้ไม่จับขาภุรินที่ไ้ไ้จึงเหวี่ยงหมัดที่เหลือตามมา ภุรินที่ยกท่อนแขนตั้งการ์ด รู้สึกแสบร้อนไปทั่วทั้งแขนราวกับถูกถูดด้วยกระดากทราย ยังไม่ทันจะชักขากลับ ก็ถูกไ้ไ้ไม่ทั้ทหายด้วยท่าเถรกวาดลาน มันเตะกราดใส่ขาเพียงข้างเดียวที่ยืนเป็นหลัก ทำให้ร่างของภุรินที่ลอยคว้างก่อนล้มกระแทกพื้นลงไป เสียงเฮดังลั่นจากฝ่ายของครูไพรวัลย์ แม้มีจำนวนคนไม่มาก แต่เมื่อฝ่ายมันได้เปรียบ เสียงเฮก็ดังขึ้นอย่างไม่เกรงใจ ผิดกับทางเจ้าบ้านที่เงียบกริบ

ภูริทลุกขึ้นมาตั้งหลักอีกครั้ง เมื่อไอ้ไม้สับเท้าเข้ามา เขาจึงถีบออกไปด้วยท่ามอญยันหลัก ไอ้ไม้คิดว่าจับท่อนขาเอาไว้ได้อีกครั้ง มันดึงภูริทเข้าหาพร้อมแทงเข้าใส่ชายโครง ภูริทรู้สึกเหมือนกระดุกที่โดนจะหักออกเป็นสองท่อน ในระยะประชิดจึงยกศอกขึ้นสูงเพ่าหูลงและสับลงไปด้วยท่าผานลูกบวบ ไอ้ไม้เอียงศีรษะหลบรูป ศอกจึงปะทะเข้าที่บ่าของมันเป็นจัง ไอ้ไม้สะท้อนไปทั้งร่างขณะดันภูริทให้ห่างออกไป แววดาของมันเป็นแวตืนเด่นสงสัย ก่อนจะฉีกยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์

“ไม่เลว” มันบอกพร้อมกับสาวเท้าเข้าหา ภูริทยันด้านเอาไว้แต่คราวนี้ไอ้ไม้ไม่คว้าจับ มันเบี่ยงตัวหลบพร้อมโถมเข้ามาล็อกคอภูริทไว้ ท่อนแขนกำย่ำทั้งสองข้างบีบรัดหูทั้งสองของภูริทแน่นจนเกิดเสียงอื้ออึง ภูริทพยายามสอดมือเข้าระหว่างท่อนแขนเพื่อคลี่คลาย แต่อีกฝ่ายกลับเพิ่มแรงรัดราวกับต้องการระเบิดสมองของภูริทให้ได้ นอกจากนี้ยังระดมแทงเข้ากระแทกชายโครงภูริทเป็นจังหวะที่หนักหน่วงแหลมคม ร่างของภูริทโงนแงไปมาราวกับเศษผ้าที่ถูกจับแหว่ง เสียงโห่ร้องจากฝั่งครุมาวยไพรวัลย์ดังตามจังหวะเข้าของไอ้ไม้ ภูริทรู้สึกหัวหมุน ตาลาย หายใจติดขัด สติคล้ายจะดับไป ขณะนั้นก็ได้ยินเสียงครุโหมดังขึ้น

“ขุนยักษพานาง” นั่นเป็นท่าลูกไม้มวยไทยที่ใช้แก้สถานการณ์นี้โดยเฉพาะ ภูริทตวัดมือโอบรอบเอวของไอ้ไม้ ดึงรัดเข้ามาสุดแรง จากนั้นใช้สะโพกช่วยอุ้มร่างสูงใหญ่ของไอ้ไม้ขึ้นและทุ้มลง ไอ้ไม้รู้ตัวว่าผิดท่า จึงเหนี่ยวคอภูริทให้ล้มลงไปด้วยกัน พอหลวงปิงรีบเข้ามาแยกทั้งคู่ออกจากกัน ภูริทก็ค่อยมีเวลาหายใจหายคออีกครั้ง

ภูริทเมื่อรู้ถึงความร้ายกาจของคู่ต่อสู้จึงพยายามอยู่ห่าง เมื่อเห็นไอ้ไม้สาวเท้าเข้ามา จึงตวัดเท้าเตะสูงด้วยท่าบาทาอุบพัคตร์ คู่ต่อสู้โน้มตัวไปข้างหลังหลบรอดไปได้ ภูริทตามน้ำด้วยท่าจะเข้าพาดหาง แต่ไอ้ไม้เดาออกแต่แรกจึงก้มตัวหลบไปได้ มันสับเท้าเข้ามาใหม่ ท่าทางของมัน

เปี่ยมล้นไปด้วยความมั่นใจและไม่มีความกังวลว่าจะเหนื่อยล้าเลยสักนิด ผิดกับภุรินท์ที่เหงื่อโชกกาย เศษดินเปรอะไปทั่วตัว ที่ท่อนแขนเจ็บแปลบมีเลือดซึมออกมาตามรอยถลอกจากประเจียดคดลูกเศษแก้วที่อีกฝ่ายระดมต่อยใส่

“มีฝีมือแค่นี้เองหรอ” ใ้ไม่เอ่ยถามก่อนจะโยกหน้าหลอกซ้ายขวาเพื่อก่อกวนประสาท ภุรินท์รู้ดีว่านี่เป็นเกมจิตวิทยาที่ใ้ไม่จะยอมให้เขากระดมกำลังเข้าสู่ใจมเพื่อที่มันจะอาศัยช่องว่างเข้าประชิดตัว

“เดี๋ยวก็รู้” ภุรินท์ตอบกลับและแก้มองจะทำจะโถมเข้าหาใ้ไม่ด้วยเพลงเตะ ใ้ไม่ขยับยืมที่มุมปากเข้าใจว่าแผนชั่วของตัวเองได้ผล แต่ภุรินท์กลับชักเท้ากลับกลางอากาศ ทำให้ใ้ไม่คิดว่าได้แคลม ภุรินท์อาศัยเสียวินาทีนั้นดึงเท้าที่เตะออกไปกลับมาขึ้นเป็นหลักแทน และหมุนตัวกลับหลังพร้อมกับตัวดเท้าออกไปในท่าจะเข้ฟาดทางอีกครั้ง ใ้ไม่ที่ไม่ทันระวังจึงทำได้เพียงยกท่อนแขนทั้งสองข้างมาปิดป้อง แต่แรงปะทะก็ทำให้มันเสียหลักไป ภุรินท์ตามเตะซ้ำๆ ใ้ไม่อาศัยความเร็วหลบรอดออกไปได้

เพลงเตะที่รวดเร็วของภุรินท์ทำให้ใ้ไม่ไม่มีทางเลือก นอกจากยอมเจ็บเพื่อแลกกับการเข้าคดลูกงในอีกครั้ง แต่เมื่อไม่สามารถจับยึดข้อเท้าของภุรินท์ได้อีก มันจึงเปลี่ยนวิธีพุ่งเข้าหาพร้อมกับฟันศอกลงมา ภุรินท์ย่อตัวลง ใช้ท่อนแขนด้านซ้ายด้านศอกเอาไว้และเสยหมัดขวาเข้าใส่ปลายคางของมันในท่อนารายณ์น้ำวศร หมัดพุ่งตรงเข้าสู่ปลายคางอย่างรุนแรง แต่ใ้ไม่มีความรวดเร็วเกินคาด มันเบี่ยงตัวหลบไปด้านขวา หลีกพ้นจากหมัดของภุรินท์ได้หวุดหวิด พร้อมกันนั้นยังใช้หมัดขวาบัดกำปั้นภุรินท์ออก และใช้หมัดซ้ายพุ่งใส่ปลายคางของภุรินท์เป็นการสวนกลับ เมื่อไม่สามารถถักมือกลับมาป้องกันไว้ทัน ภุรินท์ต้องซ่อนคางไว้ได้หัวไหล่ก่อนจะถูกต่อยยังจุดสำคัญ กำปั้นของใ้ไม่กระแทกถูกหัวไหล่

ภูริณท์สุดแรง ภูริณท์รู้สึกแสบร้อนราวกับถูกถูดด้วยกระดาศทราย ซึ่งเป็นผลงานของประเจียดคฤกเศษแก้ว ภูริณท์ได้แต่ร้องคำหวาดเสียวในใจ ขณะกระโดดถอยออกมา

ไฉ่ไฉ่ยังตามพัวพัน มันเตะใส่ภูริณท์ด้วยท่าบาบาทาลูปพัคตร์ที่มีเป้าหมายอยู่บนใบหน้า ภูริณท์จึงแก้ด้วยท่าไกรสรข้ามห้วยคือย่อตัวหลบและถีบไปยังขาหลังบริเวณหัวเข่าทำให้มันเสียหลักเซไป ภูริณท์ตามไปจะเตะที่ชายโครง มิคาด ไฉ่ไฉ่กลับแก้ด้วยการถีบกกลับหลังในท่ากวางเหลียวหลัง ไม่เพียงทำให้ภูริณท์เตะวืด ช้ำยังกระแทกปลายเท้าเข้าที่อกของภูริณท์อย่างจัง ภูริณท์เสียหลักท่าท่าจะเซล้ม ไฉ่ไฉ่ตามมาซ้ำหวังจะปิดฉากการต่อสู้ด้วยท่าต่อไป ในช่วงวินาทีสำคัญนั้นภูริณท์รู้ว่า ตลอดการต่อสู้ที่ผ่านมาแม้จะดูสูสีก้ำกึ่ง แต่ภูริณท์เป็นฝ่ายเสียเปรียบและเจ็บตัวมากกว่า หากการต่อสู้ยังยืดเยื้อต่อไป คนที่ทนไม่ไหวจนต้องแพ้พ่ายคงจะเป็นเขา เมื่อรู้ตัวว่ามีมือยังสู้คู่ต่อสู้ไม่ได้ก็จำเป็นต้องใช้ปัญญาเข้าช่วย หลังจากเสียหลักเซไปภูริณท์จึงแก้มองเจ็บบจนไม่สามารถจะยันไว้ได้อีก ไฉ่ไฉ่ฉีกยิ้มพอใจ มันถลันเข้ามาเตะกระวาดใส่บริเวณชายโครง ภูริณท์จึงยกท่อนแขนกันไว้และกลับหลังหันหมุนตัวเข้าหา ไฉ่ไฉ่ตาเหลือกไปรอยยิ้มสลายออกจากใบหน้า เมื่อเห็นแขนซ้ายของภูริณท์กางศอกออกและสับใส่คางของมันในท่าหิรัญม้วนแผ่นดิน

พลั๊ก!!!

เสียงศอกกระแทกปลายคางดังขึ้นอย่างถนัดถนี่ ร่างของไฉ่ไฉ่ผละหายพร้อมกับหยดเลือดกระจายออกจากมุมปาก ภูริณท์ตามติดหวังพิชิตศึก ไฉ่ไฉ่ยังมึนงงอยู่จึงชกกำปั้นออกมาอย่างสะเปะสะปะ ภูริณท์เบนตัวหลบ กำหมัดทั้งสองเข้าประกบกันและพุ่งเสยใส่ปลายคางของมันในท่าหมุนวนถวายเป็นด้วยพลังกำปั้นที่ทุ้มเทออกสุดตัว ทำให้ไฉ่ไฉ่สิ้นสติตั้งแต่ร่างยังไม่ล้มลงถึงพื้น

เสียงให้ร้องของกองเชียร์ดังกึกก้องทั่วลานบ้าน ภูริทร์กระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจที่ปราบคู่ต่อสู้ได้อย่างไฉ่ไม่ลงได้อย่างไม่น่าเชื่อ วินาทีที่ภูริทร์มัวแต่ดีใจอยู่นั่นเอง ครูไพรวัลย์ก็ถลันตัวเข้าใส่พร้อมกับชกหมัดขวาเข้าบริเวณหูของภูริทร์อย่างจัง ร่างของภูริทร์เซถลา เสียงอื้ออึงที่เคยได้ยินกลับเจียบส่งดังราวกับกลายเป็นคนหูหนวก วินาทีนั้นเขาเห็นลั่นถลาเข้ามาประคองไว้ก่อนที่จะล้มกระแทกพื้น เมื่อครูไพรวัลย์จะตามเข้ามาซ้ำด้วยการชกหมัดขวาตรงใส่ สิ้นกลับพุ่งเข้าหาครูไพรวัลย์ราวกับลูกธนูหลุดจากแหล่ง วินาทีที่ครูไพรวัลย์ปล่อยหมัดขวาตรงออกมา สิ้นใช้มือซ้ายจับท่อนแขนของครูมวยต่างถิ่นขึ้นเพื่อรับแรงกระแทกจากศอกขวาที่สับลงมาสุดแรงจนเกิดเสียงดัง พลัค! พร้อมกับที่ครูไพรวัลย์กรีดเสียงร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด ร่างเซถลาไปหากลุ่มลูกศิษย์ แขนขวาห้อยต้องแต่งเมื่อกระดูกท่อนแขนหักสะบั้น

“นี่เรียกว่าท่าหงส์ปีกหัก...เผื่อครูจะไม่รู้” สิ้นบอกก่อนจะหันกลับไปหาภูริทร์

“จัดการมันสิวะ” เสียงครูไพรวัลย์ดังมาจากด้านหลัง สิ้นหันกลับไปมอง จึงเห็นลูกศิษย์อีกเจ็ดแปดคนของครูไพรวัลย์ก็วิ่งเข้ามา แต่กลุ่มเพื่อนภูริทร์ก็ไม่น้อยหน้า ทั้งสองฝ่ายจึงเข้าตะลุมบอนกันนิ้วเนี้ยจนเกิดฝุ่นฟุ้งกระจาย ชาวบ้านที่เป็นคนเกริบอุ้มลูกจูงหลานหนีออกไปจากบริเวณบ้านครูใหม่ ขณะที่พวกผู้ชายที่นึกหมันได้ครูไพรวัลย์กับพวกอยู่ก่อนแล้ว จึงถือโอกาสนี้เข้าไปผสมโรงจนกลายเป็นพวกมารุมน้อย

สินพยุงภูริทร์ออกมานั่งนอกวง ตักน้ำจากหม้อดินให้ดื่มแก้กระหาย ภูริทร์เอามือบีบจมูก ดันลมหายใจออก หูที่เคยอื้อกลับโปร่งโล่ง ทุกสรรพเสียงดังให้ได้ยินอีกครั้ง ทั้งสองมองไปยังกลุ่มคนที่กำลังตะลุมบอนกันอยู่กลางส่งเสียงเชียร์และหัวเราะออกมาเสียงดัง

“เป็นคนดูมันสนุกอย่างนี้เอง” ภูริทร์ว่า พร้อมกับเอามือลูบคลำ

ใบหูที่ยังซาอยู่

“นี่กว่าแถมจะโดนมันสอยร่วงซะแล้ว” สิ้นว่า ภูรินท์ส่ายหน้าขณะ
ยิ้มให้อีกฝ่าย

“ใครจะร้ายกาจเหมือนแกละ เล่นเอาครูไพรวัลย์ถึงกับแขนหัก”

“นี่มันยังน้อยไป เมื่อเทียบกับสิ่งที่มันทำกับครูใหม่ ว่าแต่ เรา
เข้าไปสนุกกับพวกมันอีกสักยกใหม่”

“ไม่ละ ฉันไม่อยากถูกหาว่าเอาเปรียบ” พุดจบทั้งสองก็มองฝ่า
กลุ่มคนที่กำลังซุลมุนวุ่นวาย ขณะนั่นเอง พ่อหลวงปิงที่พาตัวออกจากวง
มาได้ ในสภาพเสื้อผ้าหลุดลุ่ยก็ชักปืนสั้นออกมายิงขึ้นฟ้า

ปัง!

เสียงปืนยุติทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งสองฝ่ายต่างแยกย้ายออกจากกัน
ในสภาพสะบักสะบอม พ่อหลวงปิงเก็บปืนเข้าซองข้างเอว เสยผมปก
หัวล้านที่หนึ่งแล้วพุดขึ้น

“หยุดได้แล้ว พัดกันยังกะหมา การชกมวยปรากฏผลออกมาแล้ว
ทั้งสองฝ่ายต้องยอมรับผลแพ้ชนะ” จากนั้นพ่อหลวงปิงจึงเพิ่งส่ายตาไป
ยังครูไพรวัลย์

“รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย คือน้ำใจของนักกีฬา ครูพาลูกศิษย์ของครูกลับไป
เถอะ ก่อนจะเสียชื่อเสียงไปมากกว่านี้” สิ้นที่ฟังอยู่นอกวงถึงกับ
ก้มหน้ามากระซิบกับภูรินท์

“พูดเกือบจะเหมือนตอนที่ประธานกล่าวเปิดงานกีฬา
โรงเรียนเลย”

“ต่างเฉพาะตอนท้าย”

“อืม...” ทั้งสองเจิบเสียง เพื่อดูปฏิกิริยาของผู้คน ครูไพรวัลย์ต้อง
หันไปพ่อหลวงปิงเซม้ง ก่อนเบือนส่ายตามาทางภูรินท์ สิ้น และหยุดลงที่
ครูใหม่

“ฉันไม่ยอมแพ้แกหรอก สักวัน ฉันจะเอาคืนทบตันทบดอก”
จากนั้นก็วิ่งสายตากลับมาที่สินอีกครั้งและยกมือซ้ายชี้หน้า

“โดยเฉพาะแก” พุดจบ ครูไพบรุษย์ก็ส่งสัญญาณให้ลูกศิษย์
ประคองตัวเองขึ้นรถปิกอัป จากนั้นรถก็บึ่งออกไปอย่างรวดเร็ว ท่ามกลาง
เสียงโห่ร้องขับไล่จากชาวบ้าน สถานการณ์ทำท่าจะคลี่คลายลง แต่ขณะ
นั้นเอง เด็กชายกลุ่มหนึ่งก็วิ่งตะบึงเข้ามา ปากร้องตะโกน

“ลุงโหมดกลับมาแล้ว...ลุงโหมดกลับมาแล้ว” ชาวบ้านทุกคนที่
ได้ยืนต่างหันไปมองที่ต้นเสียง เด็กกลุ่มนั้นไม่ได้ร้องบอกเพียงอย่างเดียว
ยังชี้มือไปยังถนนดินที่มุ่งตรงไปยังแนวป่าท้ายบ้าน ทุกสายตาต่างหัน
มองตาม และสิ่งที่พวกเขาเห็นก็คือ ร่างอันบอบช้ำของชายวัยกลางคน
พุบ่อยู่บนหลังม้าสีน้ำตาล ทำท่าจะร่วงลงสู่พื้นได้ตลอดเวลา แม้จะเห็น
จากไกลๆ แต่ทุกคนก็รู้ว่าคนบนหลังม้าเป็นใคร โดยเฉพาะสินที่ร้อง
ออกมาพร้อมกับวิ่งตะบึงเข้าไปหา

“พ่อ!!!”

4

พลายจันทร์เพ็ญ

ลานดินใต้ต้นนางพญาเสือโคร่งของบ้านตาเทิด คลาล้ำไปด้วยชาวบ้านท่าแร่ที่แห่มาดูอาการของลุงโหมด หลังจากที่ทางการเกณฑ์นายพรานในหมู่บ้านทั้งหมดสืบคนออกล่าพลายจันทร์เพ็ญ พวกเขาก็หายไปนานกว่าครึ่งเดือน ก่อนลุงโหมดจะกลับมาในสภาพน่าเป็นห่วง ลูกเมียของนายพรานที่ยังไม่ได้กลับต่างร้อนใจอยากรู้เรื่องของสามี แต่ลุงโหมดกลับมีอาการเหม่อลอยไม่ต่างจากคนไร้สติ ปากพรั่นพ้อเรียกแต่ชื่อ พลายจันทร์เพ็ญ ที่รำลึกกันว่าเป็นช่างเผือก เพศผู้ ลักษณะตรงตามตำราคชศาสตร์ แม้คนที่เคยเห็นช่างตัวนั้นจริงๆ จะมีเพียงไม่กี่คนก็ตาม

ภูรินทร์เพ่งมองดวงตาเหม่อลอยของลุงโหมดอย่างสิ้นหวัง รอยยิ้มที่ปรากฏบนใบหน้าของชายวัยกลางคนไม่อาจบ่งบอกได้ว่าในใจเขากำลัง

คิดอะไร แต่ดูจากอาการแล้วไม่มีทางที่เขาจะดึงสติของตัวเองกลับมาได้ ภายในเวลาอันรวดเร็ว

“เราต้องจัดทีมออกค้นหา เมื่อพวกเขาจะพลัดหลงกันไป” พ่อหลวงปิงบอกชาวบ้านเมื่อมั่นใจว่าไม่สามารถสอบถามความจริงจากลุงโหมดได้

“พวกนั้นจะหลงได้อย่างไร ในเมื่อพวกเขารู้จักป่ามากกว่าที่นาของตัวเองเสียอีก” ผู้หญิงคนหนึ่งขัดขึ้น สามีของเธอก็ถูกเกณฑ์ไปล่าพลายจันทร์เพ็ญด้วยเช่นกัน

“ถ้าตกอยู่ในสภาพเดียวกับลุงโหมด ไม่ว่าใครก็คงไม่อาจช่วยเหลือตัวเองได้” พ่อหลวงปิงบอก รู้ดีว่าคำพูดนั้นจะทำลายขวัญของชาวบ้าน แต่สถานการณ์อย่างนี้พวกเขาต้องเผชิญกับความจริงอย่างมีสติที่สุด

“ใครจะสมัครใจบ้าง” พ่อหลวงปิงเอ่ยถาม ชาวบ้านที่เป็นผู้ชายทั้งหมดทั้งแก่งว่าหาสิบคนต่างยกมือขึ้นอย่างพร้อมเพรียง พ่อหลวงปิงพยักหน้าอย่างพอใจก่อนพูดขึ้น

“ทุกคนต่างเป็นญาติพี่น้องของเรา เราไม่สามารถปล่อยให้ล่าช้าออกไปได้อีก ขอให้ทุกคนกลับไปเตรียมอาวุธ เสบียง และสิ่งของจำเป็นต้องใช้สำหรับเดินป่าสามวัน จากนั้นไปพบกันที่บ้านของผม เราจะวางแผนและกำหนดเส้นทางการค้นหากันที่นั่น ส่วนลุงโหมด ปล่อยให้แกได้พักผ่อนก่อน หวังว่าแกจะฟื้นโดยเร็ว” ประโยคสุดท้าย พ่อหลวงปิงหันมาพูดกับสินโดยเฉพาะ จากนั้นจึงพาชาวบ้านแยกย้ายกลับไป

บ้านของตาเกิดจึงเหลือเพียงตาเกิด ภูรินทร์ สิน ลุงโหมด ยายชวน และป้าแพร แม่ของสินที่นั่งรวมกลุ่มกันอยู่ข้างๆ ลุงโหมด

“สินกับภูรินทร์อุ้มพ่อเข้าไปนอนพักในบ้านก่อน อ้อ! ภูรินทร์อาบน้ำอาบทำแล้วมาหาตาที่ข้างล่าง ตามีเรื่องจะคุยด้วย”

“ครับ” ภูรินทร์รับคำก่อนช่วยสินอุ้มลูกโหมดขึ้นบ้าน โดยมีป้าแพร และยายชวนช่วยปิดกวาดพื้นบ้านให้

“ฉันทไปอาบน้ำก่อนนะ” ภูรินทร์บอกกับสินที่เพิ่งพยกหน้ารับ นับตั้งแต่เห็นสภาพของพ่อบนหลังม้าจนพากลับมาถึงบ้าน สินยังไม่ยอมพูดกับใครแม้แต่คำเดียว ภูรินทร์ตบป้าเพื่อนเบาๆ ก่อนผละออกไปยังห้องนอนที่เขาอยู่กับพ่ออาศัยอยู่ด้วยกัน

ภูรินทร์ทอดตัวลงนั่งบนที่นอนเพราะความเมื่อยล้า ชายหนุ่มใช้มือลูบคลำใบหน้าและท่อนแขนที่ฟกช้ำจากการชกต่อย แต่จิตใจกลับคิดถึงพ่อซึ่งไม่รู้ว่าเป็นตายร้ายดีอย่างไร ภูรินทร์ได้แต่หวังว่าพ่อของเขาจะไม่ประสพภัยและมีสภาพเช่นเดียวกับลูกโหมด ภูรินทร์ทิ้งตัวลงนอน บิดขี้เกียจเพื่อผ่อนคลายกล้ามเนื้อ ความรู้สึกอ่อนล้าค่อยๆ มลายหายไป สิ่งที่เขาเข้ามาแทนที่กลับเป็นความตื่นตัวและตึงเครียด เขาสูดลมหายใจเข้าไปเต็มปอด ค่อยๆ ปลดปล่อยออกช้าๆ เรียกสติกลับคืนมา ภูรินทร์ตัดสินใจแล้วว่า จะร่วมกับชาวบ้านออกตามหาพ่อจนกว่าจะเจอ

ภูรินทร์ดันตัวลุกขึ้นนั่ง มองไปยังหมอนของพ่อที่วางอยู่ข้างๆ เศษเส้นผมของพ่อยังติดอยู่ที่ปลอกหมอน เช่นเดียวกับกลิ่นกายที่ติดอยู่กับผ้าห่ม ภูรินทร์ผูกพันกับพ่อกว่าใครๆ เขาไม่เคยเห็นหน้าแม่ และไม่รู้ว่าเป็นใคร ตั้งแต่เด็กจนโต เขายึดป้าแพรเป็นแม่มาตลอด ภูรินทร์ยกหมอนของพ่อมาตบไล่ฝุ่น ก่อนจะวางมันลงบนผ้าห่มที่พับไว้ ขณะนั้น เขาก็มองเห็นวัตถุบางอย่างสะท้อนแสงไฟแวววาว ที่ผ่านมามันคงซุกอยู่ใต้หมอนของพ่อกับมาตลอดเขาจึงไม่เคยได้เห็น ภูรินทร์เอื้อมมือไปหยิบขึ้นมาดูจึงพบว่ามันเป็นผลึกแก้วทรงสี่เหลี่ยมข้าวหลามตัดที่กำลังส่องแสงสีแดง ขาว ดำ และน้ำเงิน ออกมาพร้อมๆ กัน

“สร้อยจตุรธาตุ นี่เป็นเครื่องรางของพ่อหลาน”

ตาเทิดเอ่ยออกมาขณะจับแท่งแก้วโปร่งใสทรงสี่เหลี่ยมข้าวหลามตัดขนาดสองคูณสองเซนติเมตร หนาหนึ่งเซนติเมตร มีเส้นตรงสองเส้นลากจากมุมแหลมด้านหนึ่งไปยังอีกด้านหนึ่ง ทำให้เกิดกากบาทตรงกึ่งกลาง แบ่งสัดส่วนข้างในให้เป็นช่องสามเหลี่ยมมุมฉากสี่ช่อง ซึ่งแต่ละช่องจะมีสี่เฉพาตัว โดยสองช่องด้านบนมีสีแดงและขาว ส่วนด้านล่างเป็นสีดำและน้ำเงิน ด้านหลังสลักตัวอักษรโบราณที่เขาอ่านไม่ออกเป็นลายนูนตัวเล็กสี่แถว ตัวแท่งแก้วถูกร้อยไว้ด้วยสร้อยสามกษัตริย์ที่ทำจากทอง เงิน และนาก ดูสวยงามเหมือนเครื่องประดับของผู้หญิงมากกว่าจะเป็นของผู้ชาย

“ทำไมพ่อไม่คล้องคอติดตัวไว้ล่ะครับ ทั้งที่รู้ว่าจะต้องเข้าป่า” ภูรินทร์เอ่ยถาม เขาไม่เคยเห็นสร้อยเส้นนี้มาก่อนเลยในชีวิต ตาเทิดถอนใจยาวขณะทอดสายตาเข้าไปยังป่าที่ถูกความมืดกลืนกิน

“เพราะเขารู้โง่งล่ะ” ตาเทิดรำพึงก่อนยกบุรุษี่ขีโยขึ้นสูบ ประกายไฟสีส้มลามเลียใบตองแห้ง เผาไหม้ยาเส้นและเปลือกมะขามจนกลายเป็นเถ้า

“พ่อรู้อะไรครับ” ภูรินทร์ถามต่อ พ่อของเขาเป็นคนลึกลับมาแต่ไหนแต่ไร ไม่ค่อยยุ่งสิ่งกับชาวบ้าน ชอบบอกรูปเป็นเวลาหลายวันแต่ไม่ได้ไปล่าสัตว์ บางครั้งพ่อก็จ้องมองผืนฟ้าราตรีเป็นเวลานานราวกับจะนับดาวทั้งฟ้าให้เสร็จภายในคืนเดียว บางครั้งพ่อก็ขบกรามแน่นเหมือนโกรธใครมา แต่บางครั้งก็มีน้ำตาคลอเหมือนมีเรื่องกลุ้มใจ แต่พ่อไม่ได้บ่น พ่อเล่นกับเขา สอนเขาให้ล่าสัตว์ ใช้อาวุธ ฝึกสมาธิจิต เล่นงานแปลกๆ ให้ฟัง สอนให้เขาเป็นผู้นำคน ส่งเขากับสินให้เรียนหนังสือตั้งแต่นั้นอนุบาลจนถึงระดับมหาวิทยาลัย หาหนังสือสามก๊ก ตำราพิชัยสงครามของซุนวู และประวัติศาสตร์การต่อสู้สงครามของแต่ละชนเผ่าให้อ่าน

“หนังสือดี ลูกต้องอ่านและท่องจำให้ขึ้นใจ” พ่อมักกำชับบ่อยๆ

“ถึงเวลาที่ตาจะต้องเล่าความจริงให้หลานฟังแล้ว ภูรินทร์” เสียงตาเทิดดังขึ้น จุดความคิดของภูรินทร์ที่หักกลับมาจดจ่อกับสถานการณ์ตรงหน้า สองตาหลานสบตากัน ขณะนั้น สีนก็เดินเข้ามาสมทบ

“ลูกโหมดเป็นไงมั่ง” ภูรินทร์ถามขณะที่สินทรุดตัวลงนั่งข้างๆ สีน
ส่ายหน้า

“เหมือนเดิม” เขาบอก ภูรินทร์หันกลับไปหาตาเทิด

“เมื่อไหร่ ตาจะเล่าเรื่องอะไรครับ” ตาเทิดสบตาภูรินทร์ ครู่หนึ่งจึงถอนใจยาวก่อนจะพูดออกมา

“เรื่องของหลาน...กับปฐิศ พ่อของหลานไงล่ะ พวกเธอ...ไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของตาหรอกนะ” คำพูดเรียบง่ายที่เปล่งออกจากปากของชายชราตอกตรึงภูรินทร์ให้หนึ่งอยู่กับที่ราวกับถูกนกถูกปักด้วยลูกธนู เขาจ้องหน้าตาเทิดสลับกับสินด้วยความมึนงง สมองเต็มไปด้วคำถาม

“อะ...อะไรนะครับ” แม้จะมีคำถามเต็มหัว แต่ภูรินทร์กลับพูดได้แค่นั้น เช่นเดียวกับสิน ถึงจะเป็นคนพูดมากแค่ไหน ตอนนี้อยู่ได้แต่อ้าปากค้างด้วยความตกใจเท่านั้น

“ตากับยายชวนมีลูกสาวเพียงคนเดียว คือ แพร แม่ของไอ้สินม้น” ตาเทิดบอก เขาจ้องหน้าภูรินทร์นิ่ง ครู่หนึ่งจึงพูด

“ยี่สิบปีแล้ว นับแต่วันแรกที่ตาเจอหลานกับพ่อของหลาน ถึงมันจะนานแค่ไหน แต่ตาก็ยังจำเรื่องราวในคืนนั้นได้ดี”

ภูรินทร์พูดอะไรไม่ออก ที่ผ่านมา ตาเทิด ยายชวน ป้าแพร ลูกโหมด และสิน คือครอบครัวเพียงหนึ่งเดียวที่เขา มี แต่สิ่งที่ตาเทิดกำลังบอกในตอนนี้อย่างกลับทำให้เขาสูญเสียในทุกอย่างทุกอย่าง ตาเทิดทอดสายตาไปยังผืนป่าที่แสงจันทร์กำลังโอบออบเปลี่ยนสีดำมืดให้เป็นขาวนวล

“คืนนั้นเป็นคืนเดือนหงาย ตานั่งอยู่บนห้างลำสัตว์เหนือโปงลึกที่

มีลำห้วยไหลผ่าน เวลาน่าจะเป็นเที่ยงคืน แต่ป่าไม่ได้หลับเลย เสียง
จิ้งหรีด จักจั่น ชะนี กวาง หมู สัตว์ทุกตัวที่อยู่บริเวณนั้นเหมือนพร้อมใจ
กันถูร้อง เหมือนพวกมันกำลังร้องรำทำเพลง แล้วตาก็ได้กลิ่นหอม มัน
ไม่ใช่กลิ่นของดอกไม้ชนิดใดที่มีอยู่ในป่า กลิ่นนั้นทำให้ตาเคลิบเคลิ้ม
ราวกับอยู่ในสวนสวรรค์” ตาเทิดหยุดพูด เขากำลังฉีกยิ้มอย่างมีความสุข
รอยยิ้มนั้นทำให้ภูรินท์คิดถึงลุงโหมด...เป็นรอยยิ้มในลักษณะเดียวกัน
ไม่ผิดเพี้ยน ภูรินท์สบตากับสินด้วยความแปลกใจ

“คุณตาครับ...” ภูรินท์เขย้าขาตาเทิด ชายชราเหมือนจะได้สติจึง
หุบยิ้มเปลี่ยนมาถอนใจยาว

“ตาเหมือนถูกมนต์สะกดให้เพ่งมองไปในแนวป่า ที่ตรงนั้นเหมือน
มีดวงจันทร์อีกดวงกำลังฉายแสง มันสุกสว่างและสวยงาม แสงนั้นเคลื่อน
ตัวช้าๆ มายังลานหญ้าหน้าลำห้วย ตาถึงได้เห็นว่ามันเป็นช้างเผือกตัว
หนึ่งที่...สวยงามเหลือเกิน ดวงตาสีขาวเปล่งประกาย เมื่อมันร้อง ตาเห็น
เขี้ยวปากสีขาวของมันชัดเจน เล็บขาว ขนขาวทั้งตัว แสงสว่างทำให้
เห็นพื้นหนังสีขาวอมแดง ขนหางขาว แม้กระทั่งอذنทโกสยังขาว มันมี
ลักษณะสำคัญเจ็ดประการของช้างมงคลครบถ้วน แต่ที่ทำให้ตาดตกตะลึง
ที่สุดก็คือ บนหลังของช้าง มีคนคนหนึ่งนั่งพบบอยู่ ช้างตัวนั้นค่อยๆ ทลด
ตัวลง เอียงหลังเหมือนจะนอนหงาย ส่องร่างของคนคนนั้นให้ก้มลงจาก
หลัง...แล้วตาก็เห็นว่า ชายคนนั้นอุ้มเด็กทารกไว้ในอ้อมแขน เด็กคนนั้น
น่าจะมีอายุไม่กี่เดือน” ตาเทิดหยุดพูดพร้อมกับหันมาจ้องหน้าภูรินท์

“เด็กคนนั้นก็ชื่อหลาน” ภูรินท์อ้าปากค้าง...พยายจันทร์เพ็ญ
ช้างเผือก...เรื่องเหล่านี้พอเคยเล่าเป็นนิทานให้ฟังเมื่อตอนที่เขายังเด็ก
แต่เขาลืมเลือนมันไปแล้ว

“นี่...เรื่องจริงหรือครับตา” สินเอ่ยปากพูดเป็นครั้งแรก ตาเทิด
พยักหน้า

“ตาไม่รู้ว่่าหลานกับพ่อเป็นใคร มาจากไหน และข้างตัวนั้นพาพวกเธอมาได้ว่่าไร แต่สภาพของบุรีศตอนนั้นบาดเจ็บสาหัส ส่วนหลานยังแบเบาะเกินไป ดีที่เพร่เพิงคลอดสินได้เดือนเดียว จึงมีน้ำนมแบ่งให้หลานได้ดูดกิน” ตาเทิดมองภูรินท์สลับกับสินแล้วว่า

“พวกเธอถึงจะไม่ใช้พี่น้องร่วมท้อง แต่ก็ถือเป็นพี่น้องร่วมน้ำนมแม่เดียวกัน”

“จากนั้นเป็นยังงั่ต่อครับ” ภูรินท์ถามต่อ ตาเทิดหลับตาบพบทวนความจำแล้วบอก

“พ่อของหลานไม่มีอาวรุหรือทรัพย์สินติดตัวมา นอกจากสร้อยจตุรธาตุนั้น ที่เขาบอกว่ามันเป็นกุญแจ”

“กุญแจ...อะไรครับ” ภูรินท์ถามพร้อมกับเพ่งแท่งแก้วในมือของตาเทิด

“กุญแจที่จะพาหลานไปยังที่ที่พ่อของหลานอยู่งั่ละ” ภูรินท์ขมวดคิ้ว

“พ่อผมอยู่ไหน”

“ตาไม่รู้ รู้แต่ว่่าพลายจันทร์เพ็ญมันกลับมารับพ่อของหลานกลับไป” ยิ่งตาเทิดพูดไปเท่าไร ภูรินท์ยิ่งรู้สึ่กึ่งงมงายมากขึ้นเท่านั้น เรื่องราวของเขากับพ่อใกล้จะกลายเป็นนิทานอย่างที่สินชอบพูดมากขึ้นทุกที

“พ่อของหลานไม่ได้เล่าอะไรให้ตาฟังมากนัก และตาเองก็ไม่กล้าถาม”

“แล้ว...พ่อบอกอะไรเกี่ยวกับสร้อยเส้นนี้บ้างครับ” ภูรินท์ถามต่อ ตาเทิดส่งสร้อยจตุรธาตุนั้นให้หลานชาย

“แท่งแก้วมีสี่ช่อง สีสี่ สีดำคือธาตุดิน สีแดงคือธาตุไฟ สีขาวคือธาตุลม และสีน้ำเงินคือธาตุน้ำ สิ่งที่พ่อของหลานบอกตาก็คือ หลานต้องตามหาดวงจิตแห่งธาตุทั้งสี่ให้พบและใส่มันไว้ในสร้อยจตุรธาตุนั้น”

อันนี้”

“แล้วดวงจิตแห่งธาตุทั้งสี่คืออะไรครับ” สินเอ่ยถามพร้อมกับรับสร้อยจากภุรินที่ไปดู

“ตาก็ไม่รู้ แต่พ่อของหลานบอกว่าหลานจะรู้เองเมื่อเจอ...เก็บมันไว้ให้ดี มันคือสิ่งเดียวที่จะพาหลานไปพบพ่อได้” สินคืนสร้อยจตุรธาตุให้ภุริน ทั้งสามเจียบไปพักหนึ่ง ก่อนที่ภุรินที่จะเอ่ยขึ้น

“ตาพูดเหมือน...พ่อจะไม่กลับมาที่นี่อีก” ตาเทิดพยักหน้า

“ตารู้ตั้งแต่เขาถูกเกณฑ์ไปล่าพลายจันทร์เพ็ญแล้ว ไม่มีใครจับตัวนั้นได้หรอก แค่นี้ก็เป็นเรื่องยากแล้ว ที่มันมาปรากฏตัวอีกครั้งก็เพียงเพื่อรับพ่อของหลานกลับไปเท่านั้น” ภุรินที่นั่งเจียบ ขณะที่ตาเทิดจุดไฟธูปบูชา เสียงจักจั่นดังระงม บ้านหลายหลังปิดไฟนอนกันแล้ว

“แล้วทำไมไม่รับภุรินที่ไปพร้อมกันเลยล่ะครับ” สินเอ่ยถาม

“ไม่รู้สิ ตาไม่ใช่ช่าง” ตาเทิดบอก เล่นเอาสินแทบล้าลคว้นไฟ

“ทำไมตาไม่บอกผมตั้งแต่วันที่พ่อไป” ภุรินท้วง

“เพราะ...ตายังหวังอยากจะให้เขากลับมา” ตาเทิดมีน้ำเสียงสั่นเครือ ยี่สิบปีที่อยู่ด้วยกันมา ตาเทิดรักบุริศเหมือนลูกในไส้ และภุรินก็เหมือนเป็นหลานแท้ๆ ไม่ต่างจากสิน

“นี่สรุปว่า ภุรินที่เป็นสารวัตรใหญ่ปลอมตัวมาใช่ไหมครับ” สินพูดขึ้น ไม่มีใครตอบ ไม่มีใครฮา เขาจึงเจียบเสียง

“พ่ออยู่ที่ไหน จะปลอดภัยไหม แล้วผมจะเริ่มค้นยังไง” ภุรินท้วง เขารู้สึกมืดแปดด้าน

“พรุ่งนี้เช้า ตาจะพาหลานไปพบคนคนหนึ่ง เขาจะช่วยหลานได้”

“ใครครับ”

“พรานจัน...เขาเก่งเรื่องเดินป่าและเป็นผู้รอบรู้ ค่ายๆ พวกโหรหมอผี หรือนักพยากรณ์ แล้วแต่ใครจะเรียก แต่สำหรับตา เขาเป็น

จอมพรานที่เหนือกว่าพรานใดๆ ในพื้นที่แถวนี้” ภูรินท์จึงเข้าไปในป่า
ในใจคิดถึงวันที่พ่อจากไปพร้อมกับนายพรานคนอื่นๆ ในหมู่บ้าน พ่อไม่ได้
สั่งลา ไม่ได้บอกอะไรที่เป็นลางไว้เลย นอกจากคำว่า
‘เดี๋ยวเราก็ได้พบกัน’

สร้อยจตุรธาตุ

บ้านของพรานจั่น ตั้งอยู่โดดเดี่ยวในป่าลึกทางทิศตะวันออกของหมู่บ้านที่ภูรินท์กับสินไม่เคยเดินทางมาถึง คนทั้งหมู่บ้านทำไร่ไม่เคยมีใครพูดถึง หรืออาจจะไม่มีใครรู้ด้วยซ้ำว่าเขามีตัวตนอยู่ นอกจากตาเทิดคนเดียวเท่านั้น ด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้พรานจั่นที่ตาเทิดยกย่องว่าเก่งนักหนาจึงไม่ถูกเกณฑ์ไปล่าพลายจันทร์เพ็ญด้วย

บ้านที่ประกอบไปด้วยเสาไม้สักหกต้น คาน ช่อ และโครงสร้างอื่นๆ ของตัวบ้านทำจากไม้แดงที่ไม่ได้เลื่อยให้สวยงาม มองจากภายนอกภูรินท์ก็รู้ว่ามันเกิดจากการตัดของมีดหรือขวานคมกริบ ผนังบ้านสานจากไม้ไผ่ พื้นบ้านที่มองไม่เห็นจากภายนอกก็คงปูด้วยไม้ไผ่ลำใหญ่ที่ถูกผ่าซีกไม่ต่างจากบ้านคนอื่นๆ ในหมู่บ้าน บริเวณบ้านดูสะอาดสะอ้าน มีสนามหญ้าสีเขียวขึ้นตามธรรมชาติ แต่ถูกตัดแต่งราวกับมีคนสวนคอย

ดูแลรักษา ดอกไม้ป่านานาพรรณกำลังเบ่งบานเรียกผึ้งและแมลงให้มา
ตอมได้ เช่นเดียวกับไม้พะยูนต้นใหญ่หลายต้นที่ปกคลุมตัวบ้านให้ร่มเงา
บ้านนี้ไม่มีรั้ว ภูริณท์จึงไม่รู้ว่าจะอาณาเขตของบ้านครอบคลุมไปถึงไหน อาจ
จะเป็นป่าทั้งป่านี้เลยก็ได้

“หลานเข้าไปก่อน ตาพันบุหรืสูบแล้วจะตามไป” ตาเทิดบอกเมื่อ
ทั้งสองเดินมาหยุดใต้ต้นพะยูนที่อยู่ใกล้ตัวบ้านมากที่สุด

“ครับ” ภูริณท์รับปากทั้งที่รู้สึกแปลกใจกับท่าทีลังเลของตาเทิด

บ้านพรานจันดูเงียบเรียบราวกับไม่มีใครอยู่ ภูริณท์ก้าวเดินไปตาม
ปกติ ไม่ได้คิดว่าจะมีอันตราย แต่ความประมาทเพียงนิดเดียวก็ทำให้เท้า
ของเขาเตะเถาว์วัลย์ที่วางเรียงอยู่กับพื้น มันไม่มีอะไรเป็นพิเศษนอกจาก
เถาว์วัลย์ธรรมดา แต่อันตรายกลับซุกซ่อนอยู่ในความธรรมดานั้นได้อย่าง
มิดชิด ทันทีที่เถาว์วัลย์ถูกกระทบ เสียงหวือก็ดังมาจากด้านซ้าย ภูริณท์
มองด้วยหางตาก็ก็นเห็นดอกไม้ขนาดใหญ่พุ่งออกมาจากข้างต้นพะยูน ภูริณท์
กระโดดหลบพร้อมกับคว้าดอกไม้ปลายแหลมนั้นไว้ มันมีขนาดใหญ่
ประมาณแขน ยาวหนึ่งวา แรงส่งของดอกไม้ทำให้ภูริณท์หัวทิ่มทำท่าจะปัก
ลงพื้น ที่นั่น ภูริณท์เห็นใบไม้กองสะสมอยู่ซึ่งดูผิดปกติ เขาทิ่มปลายดอกไม้
ไปสำรวจจึงพบว่ามันเป็นหลุมลึกที่ถูกขุดเอาไว้และในหลุมนั้นมีไม้ปลาย
แหลมหลายแท่งปักรอไว้ต้อนรับอะไรก็ตามที่จะตกลงลงไป ด้วย
ความเร็วดุจสายลม ภูริณท์วางดอกไม้ในแนวขวางทาบกับปลายแหลมของ
แท่งไม้ที่ปักอยู่ด้านล่าง แล้วจึงติดตัวดีดลังกากลับหลังมายืนอยู่ปากหลุม
พร้อมๆ กับที่แหปากหนึ่งลอยลงมาจากยอดพะยูน แต่ก่อนที่มันจะครอบ
ตัวเขาได้ ภูริณท์ก็ตัวดลดอกไม้เป็นวงรอบแหให้พ้นดอกไม้ไว้ เสียงแกรก
กรากดังมาจากพุ่มไม้ ภูริณท์จึงซัดดอกไม้ที่มีแหพันรอบออกไป เเงาร่างหนึ่ง
กระโดดหลบ ดอกไม้จึงปักดินบริเวณที่เกิดเสียงนั้นดังฉีก!

เสียงปรบมือดังขึ้นสามครั้งพร้อมกับการปรากฏตัวของชาย

คนหนึ่งซึ่งเป็นเจ้าของเสียงแกรกรากในพุ่มไม้

“ฝีมือดีนี้...ใครกันตาเทิด” ชายคนนั้นมองผ่านภูรินที่ไปยังตาเทิด
ที่เดินคาบบุหรี่ยี่โยเข้ามา

“หลานชายฉันเอง ภูรินท์ รู้จักกับพรานจันเสียดี” ตาเทิดแนะนำ
ภูรินท์ยกมือไหว้พรานจันตามธรรมเนียม พรานจันมองสำรวจชายหนุ่ม
เบื้องหน้าอย่างพึงพอใจ ขณะเดียวกัน ภูรินท์เองก็มองสำรวจพรานจัน
อยู่เงียบๆ พรานจันไม่ได้อายุมากอย่างที่คิดไว้ เพราะเท่าที่ประเมินจาก
สายตา พรานจันน่าจะมีอายุสักสามสิบปี ร่างกายกำยำ มีมัดกล้ามเนื้อที่
แข็งแรง สูงไม่เกิน 175 เซนติเมตร อยู่ในชุดกางเกงยีนสีน้ำเงินซีด
เสื้อเชิ้ตสีน้ำตาล สวมหมวกสีน้ำตาลที่ทำมาจากหนังลูกวัว การแต่งกาย
ของเขาเหมือนคนเมืองมากกว่าจะเป็นนายพรานป่า อีกทั้งรูปร่างหน้าตา
และผิวพรรณก็ดูไม่เหมือนชาวเขาที่ต้องตากแดดตากลมเลยสักนิด

“เข้ามาในบ้านก่อนสิ” พรานจันชวนคนทั้งสองพร้อมกับเดินนำ
ขึ้นบ้าน ก่อนจะเชิญให้ตาหลานนั่งรับลมบนกระเบียง ภูรินท์เพิ่งจะเห็นว่า
จากกระเบียงบ้านที่สูงจากพื้นเพียงสองเมตร ก็ทำให้เขาสามารถมองเห็น
ทิวเขารอบๆ ได้กว้างไกล โดยเฉพาะหลังบ้านที่ลาดลึกลงไปสู่ลำธารสาย
เล็กที่มีน้ำไหลตลอดปี สังเกตได้จากต้นไม้ประเภทมอส เฟิร์นที่ขึ้นปกคลุม
อย่างหนาแน่น บนต้นไม้ใหญ่มีกล้วยไม้หลากสีประดับประดาราวกับเป็น
ริสอร์ตที่สร้างรอบวังนกทองเทียว สิ่งที่ทำให้ภูรินท์สนใจเป็นพิเศษคือ ที่
บ้านพรานจันมีแผงโซล่าเซลล์สี่แผง มีโทรทัศน์ จานรับสัญญาณ
ดาวเทียม เครื่องเสียง และหลอดไฟอีกสองดวง บนต้นไม้ยังมีหลอดไฟ
ที่มีโซล่าเซลล์ขนาดเล็กแปะอยู่ มันจะส่องสว่างโดยอัตโนมัติเมื่อฟ้ามืด...
เขาไม่มีอะไรเหมือนอย่างที่ภูรินท์คาดคิดไว้แม้แต่น้อย

“ตีม้าก่อนสิ” พรานจันยกน้ำมาเสิร์ฟ ภูรินท์พบว่ามันเย็นจ๋าว่า
ปกติ พรานจันดึงเชือกเส้นหนึ่งที่ผูกติดกับราวกระเบียงขึ้นมา ปลายเชือก

อีกด้านจุ่มอยู่ในลำธาร เชือกเส้นเล็กถักเป็นรูปตะกร้าและมีสาละโดย
ผลสีน้ำตาลหลายลูกอยู่ภายใน พรานจั่นหยิบมาปอกเปลือกและผ่าใส่จาน
อย่างคล่องแคล่ว เนื้อสีขาวนวลของสาละเริ่มเปลี่ยนเป็นสีสนิมเมื่อต้องลม

“ตู้เย็นของฉันยังใช้ได้เสมอ” เขาบอกเมื่อเห็นภูรินท์กับตาเทิด
แสดงสีหน้าชื่นชมรสชาติหวานกรอบของสาละโดยแช่เย็น

“โชคดีมากเลยที่วันนี้พรานจั่นอยู่บ้าน” ตาเทิดพูดขึ้น ขณะที่อีก
ฝ่ายส่ายหน้าซ้ำๆ

“ตาเทิดก็รู้อยู่แล้ว ว่าช่วงข้างแรมฉันอยู่บ้านเสมอ” ทั้งสองหัวเราะ
ให้กับ ภูรินท์อดสงสัยไม่ได้ว่าพรานจั่นคนนี้เป็นใคร สนิทกับตาเทิดมาก
น้อยแค่ไหน ทำไมคนในหมู่บ้านถึงไม่มีใครรู้จักเขา และท่าทางของเขา
ทำไมดูไม่เหมือนนายพราน หมอδυหรือนักพยากรณ์อะไรเลยสักนิด แล้ว
ข้างขึ้นข้างแรมมันส่งผลอะไรกับการอยู่บ้านหรือไม่อยู่บ้านของเขา

“มีอะไรหรือถึงได้พา ‘หลานชาย’ มาหาฉันถึงที่นี่” พรานจั่นถาม
เขาเน้นเสียงที่คำว่าหลานชายราวกับจะบอกว่าตาเทิดไม่อาจปิดบังอะไร
เขาได้ ซึ่งอีกฝ่ายก็รู้ดี

“เรื่องปลายจันทร์เพ็ญ” ตาเทิดบอก พรานจั่นพยักหน้า

“ข้างจ้าวเชือกนั้นนะเหรอ”

“ใช่ มันมาปรากฏตัวและก็หายไป”

“พร้อมกับพ่อของเด็กคนนี้” พรานจั่นชี้นิ้วมาที่ภูรินท์ที่มองอย่าง
ตกตะลึง

“ใช่...แล้วก็เรื่อง...” ตาเทิดหยุดพูด แต่มองมาที่ภูรินท์และ
พยักหน้าให้ ภูรินท์จึงถอดสร้อยจตุรธาตุดูส่งให้ พรานจั่นรับมาดู มือเขา
สั่นสะท้านเพียงครู่เดียวก็กลับมาเป็นปกติ

“สร้อยจตุรธาตุดู” พรานจั่นรำพึงออกมาเบาๆ แต่ก็มากพอที่จะ
ทำให้ภูรินท์แปลกใจที่แม้แต่พรานจั่นก็รู้จักสร้อยเส้นนี้ พรานจั่นจับแท่ง

แก้วพลิกไปพลิกมาก่อนจะหยุดนิ่งเมื่อเห็นตัวอักษรขนาดเล็กที่สลักไว้ด้านหลัง

“เธอได้มันมาอย่างไร” พรานจันมองตรงมาที่ภูรินท์

“เอ่อ...มันเป็นของพ่อครับ” ภูรินท์ตอบ พรานจันหลับตาลงครู่หนึ่ง ค่อยลืมตาและพูดขึ้น

“สรว้อยจตุรธาตุ ที่กักเก็บพลังงานจากดวงจิตแห่งธาตุทั้งสี่ และยังเป็นกุญแจไขประตูสู่ใจกลางนครบังบด ที่ซึ่งไม่มีใครสามารถผ่านเข้าไปได้ถ้าไม่มีดวงจิตแห่งธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ หรือสัตว์เทพเจ้านำทาง” คำพูดของพรานจันทำให้ภูรินท์ขนลุกเกรียว เขาเคยได้ฟังนิทานเกี่ยวกับนครบังบดจากปากของพ่อเมื่อนานมาแล้ว

“พลายจันทร์เพ็ญที่พวกเราเรียก แท้จริงคือสัตว์เทพเจ้า พ่อของเธอเดินทางเข้าออกนครแห่งนี้โดยอาศัยช้างตัวนั้น”

“ตัวหนังสือที่ข้างหลังเขียนว่าอย่างไรครับ” ภูรินท์เอ่ยถาม

“มันเป็นคาถาที่ต้องใช้ให้เข้ากับสถานการณ์ อย่างแรกไว้ใช้สำหรับเปิดประตู บรรทัดแรกเขียนด้วยภาษาของพยัคฆ์นคร บรรทัดที่สองเป็นภาษาของชาวบาดาลนคร ส่วนบรรทัดที่สามเป็นภาษาของชาวเวหนนคร และบรรทัดสุดท้ายเป็นภาษาของปฐพีนคร การจะเข้าประตูแต่ละบานต้องท่องคาถาที่ละบรรทัดเท่านั้น ประการที่สอง คาถานี้มีอำนาจในการปลดปล่อยพลังจากดวงจิตทั้งสี่ เมื่อถึงคราวต้องใช้ ก็จงท่องคาถาทั้งสี่บรรทัดให้จบในรอบเดียว” พรานจันบอก เมื่อเห็นภูรินท์กับตาเทอดมีสีหน้างุนงง เขาจึงอธิบายต่อ

“นครบังบด เปรียบเสมือนลูกบอลทรงกลมที่มีด้วยกันสี่ชั้น ชั้นนอกสุดเป็นพื้นที่ของพยัคฆ์นคร ชั้นที่สองเป็นบาดาลนคร ชั้นที่สามเป็นเวหนนคร และชั้นในสุดถึงเป็นปฐพีนคร นครบังบดคือสถานที่ซึ่งผู้นำเพ็ญเพียรใช้เป็นทีหลบลี้จากกิเลส และความวุ่นวายต่างๆ เพื่อจุดประสงค์ใน

การบรรลุลหรรณชั้นสูง ทุกชีวิตในนครบังบดต่างไผ่ผ่นที่จะพาตัวเองเข้าไป
อยู่ที่ชั้นในสุด ซึ่งคือปฐพีนคร ทางเดียวที่พวกเขาจะเข้าไปอยู่ได้คือต้อง
ฝึกจิตสมาธิและบรรลุลหรรณเท่านั้น”

“แล้วกฎเกณฑ์ล่ะครับ” ภูรินท์เอ่ยถาม สายตาจับจ้องอยู่ที่แท่งแก้ว
ทรงสี่เหลี่ยมข้าวหลามตัด

“นี่เป็นสิ่งแปลกประหลาดอีกอย่างหนึ่ง คะเนจากภาษาที่จารึกไว้
ด้านหลังเหมือนกับว่าเราต้องอ่านคาถาของพญักษ์นครเพื่อเข้าไปสู่
บาดาลนคร และอ่านภาษาของบาดาลนครเพื่อเข้าสู่เวหนนคร”

“ถ้ามีคาถาที่ตายตัวอย่างนี้ ทำไมพวกเขาไม่ใช้คาถาเปิดประตู
เข้าไปล่ะครับ” ภูรินท์ถามต่อ พรานจันมีสีหน้าครุ่นคิด

“คาถาจะใช้ได้ผลเมื่อมีพลังจากดวงจิตแห่งธาตุหุนเสริม” พราน
จันบอก ภูรินท์สับสนกับตาเกิดด้วยความสงสัย

“พ่อเกี่ยวข้องอะไรกับนครบังบดครับ” ภูรินท์ถามต่อ พรานจัน
ส่ายหน้า

“ฉันไม่รู้...ฉันไม่รู้ทุกอย่างอย่างที่เธอคาดหวังหรอกนะ โลกนี้มัน
ซับซ้อนยากที่จะเข้าใจให้แจ่มแจ้งได้ แต่สร้อยจตุรธาตุนี้ การที่มันเกิดขึ้น
มาต้องมีเหตุผลรองรับ”

“ยังงัยครับ” ภูรินท์เอ่ยถาม

“ดวงจิตแห่งธาตุคือชุมพลังขับเคลื่อนให้แต่ละนครดำรงอยู่ได้
เหมือนโลกที่ต้องอาศัยพลังจากดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ หรือพลังแห่งดิน
น้ำ ลม ไฟ นั่นแหละ หากใครสามารถรวบรวมดวงจิตแห่งธาตุทั้งสี่ไว้ด้วย
กันได้ คนคนนั้นก็จะมีพลังอำนาจครอบครองนครบังบดได้ทั้งหมด”
คนทั้งสามต่างเงยไปพักใหญ่ ภูรินท์รับสร้อยจตุรธาตุมาทือไว้ในมือ
พลิกไปพลิกมารวบรวมจะค้นพบคำตอบ พรานจันเอ่ยถามความเป็นมาของ
บุริศกับภูรินท์จากตาเกิด ซึ่งตาเกิดก็เล่าให้ฟังเหมือนอย่างที่เคยเล่าให้

ภูรินท์ฟังเมื่อคืน

“เธอถูกกำหนดให้เป็นบุคคลสำคัญของนครบังบด เธอมีภารกิจที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้” พรานจั่นบอกภูรินท์

“หมายความว่าไงครับ”

“การที่สร้อยเส้นนี้ติดอยู่ในมือเธอ ก็เป็นเครื่องบ่งบอกได้เป็นอย่างดี เธอต้องรวบรวมดวงจิตทั้งหมดไว้ในสร้อยจตุรธาตุให้ได้ ส่วนจะเพื่ออะไร เพื่อใคร หรือจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป ฉันไม่รู้จริงๆ”

“แล้วผมจะรู้ได้ไงว่าอะไรคือดวงจิตแห่งธาตุ” ภูรินท์ถามต่อ รู้สึกถึงแรงกดดันมหาศาลโถมทับลงบนบ่า

“เธอจะรู้เองเมื่อได้เจอกับมัน” คำพูดของพรานจั่นทำให้ภูรินท์หันสบตากับตาเทิดโดยไม่ได้ตั้งใจ เพราะนั่นเป็นคำพูดเดียวกันกับที่พ่อเคยบอกตาเทิดเอาไว้

“แล้ว...ผมจะเริ่มตัณยังไงครับ” ภูรินท์ถามคำถามเดียวกับที่เคยถามตาเทิด พรานจั่นจับมือของภูรินท์ขึ้นมาดูทั้งสองข้าง ตอนนี้เขาเริ่มจะเหมือนหมดสติที่ดูลายมือแล้ว

“เธอชื่ออะไร” พรานจั่นถาม

“ภูรินท์ครับ”

“รู้ไหม ภูรินท์หมายถึงอะไร” พรานจั่นถาม ชายหนุ่มส่ายหน้า

“ผู้เป็นใหญ่ในแผ่นดิน เธอคือตัวแทนของธาตุดิน”

“แล้ว...เอ่อ...ดวงจิตของธาตุดินล่ะครับ ผมจะไปหาได้จากที่ไหน” คำถามนั้นทำให้พรานจั่นยิ้มออกมา

“มันอยู่ที่นั่นแล้ว” พรานจั่นชี้ไปที่หน้าอกบริเวณหัวใจของภูรินท์ แล้วพูดต่อ

“แต่เธอไม่เคยเห็นมัน เธอต้องฝึกสมาธิ มีสติ หมั่นบำเพ็ญบุญภาวนา เมื่อจิตใจเธอกล้าแข็งจนถึงที่สุด ดวงจิตแห่งธาตุจะปรากฏ

ออกมาให้เห็นเอง”

“ไม่ง่ายเลยนะครับ” ภูรินทร์ว่า

“ใช่ นอกจากเธอต้องตามหาดวงจิตของธาตุอื่นๆ เธอเองก็ต้องสร้างดวงจิตแห่งธาตุดินของเธอขึ้นมาเองด้วย”

“แล้วดวงจิตของสามธาตุที่เหลือล่ะครับ มันอยู่ที่ไหน” พรานจั่นวางมือภูรินทร์ลง เขาชี้นิ้วไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ

“พยัคฆ์นคร คือด่านแรกที่เธอต้องเข้าไป ที่นั่นมีดวงจิตของธาตุไฟ เธอต้องได้ดวงจิตของธาตุไฟก่อน แล้วมันจะนำทางเธอไปสู่ดวงจิตของธาตุอื่นๆ ที่เหลือ”

“พยัคฆ์นคร” ภูรินทร์พึมพำชื่อนี้ออกมา

“ฉันเคยไปที่นั่นเมื่อหลายปีมาแล้ว แต่ไปถึงแค่ชานเมืองเท่านั้นก็ต้องเผ่นกลับ ที่นั่นอันตราย ไม่ว่าจะเป็นคน ป่า หรือสัตว์” พรานจั่นนั่งไปครู่หนึ่ง เขาหลับตา ก่อนจะครางออกมาเบาๆ

“อา...ดวงจิตแห่งธาตุไฟ มันพร้อมที่จะเผาไหม้ทุกคนที่อยู่ใกล้ทั้งกายและใจ ถ้าเธอมีจิตใจที่ไม่เข้มแข็งพอ เธอจะไม่มีวันหลุดลอยออกมาจากพยัคฆ์นครได้ และคำตอบของคำถามทั้งหมด รวมถึงความหวังในการตามหาพ่อของเธอก็จะจบลงเพียงแค่นั้นเอง” ภูรินทร์นั่งเงียบ นึกหนักนกับการต้องเดินทางไกลและภยันตรายที่รออยู่ พรานจั่นลืมตาแล้วพูดต่อ

“แต่ต้องจำไว้อย่างหนึ่งว่า ดวงจิตแห่งธาตุจะมีพลังอำนาจก็ต่อเมื่อผู้เป็นเจ้าของเต็มใจมอบให้เธอเท่านั้น”

“หมายความว่า...”

“เธอไม่สามารถได้มันมาด้วยการฆ่า เพราะถ้าเป็นอย่างนั้น มันจะไม่มีประโยชน์อะไรเลย” ทั้งสามนั่งเงียบไปครู่ใหญ่ ต่างคนต่างจมอยู่กับความคิดของตัวเอง ก่อนที่ตาเบิดจะพุดขึ้น

“ภูรินทร์มีเวลามากแค่ไหน เพราะการที่จู่ๆ พลายจันทร์เพ็ญก็

ปรากฏตัวขึ้นมา นั่น มันน่าจะมีเหตุอะไรสักอย่างเกิดขึ้นกับบุริศ” คำพูดของตาเทิด ทำให้ภูรินท์เป็นห่วงพ้อขึ้นมาทันที

“เท่าที่ฉันรู้ ที่นั่นกำลังเกิดสงคราม และเธอสามารถเปลี่ยนแปลงมันได้” พรานจั่นบอก ภูรินท์ส่ายหน้าช้าๆ เหมือนยังไม่ค่อยเชื่อถือเท่าไร แต่ก็อดที่จะถามต่อไม่ได้

“แล้ว พยัคฆ์นครอยู่ไกลไหมครับ มีถนนหนทางไปถึงไหม” ภูรินท์เอ่ยถาม

“เลิกพูดเรื่องถนนไปได้เลย เธอต้องเดินเท้าเท่านั้น ระยะทางฉันไม่รู้ รู้แต่ว่ามันอยู่ใจกลางของป่าไพรดำ ที่ซึ่งคนภายนอกอย่างกรายเข้าไปไม่ถึงง่าย ๆ ที่นั่นจะมีภูเขาศักดิ์สิทธิ์ที่เรียกอย่างนั้นเพราะมันมีรูปร่างเหมือนเสือตัวใหญ่ซึ่งหมอบอยู่กับพื้น ตรงส่วนที่ดูคล้ายหัวเสือจะมีถ้ำขนาดใหญ่ ซึ่งก็คือส่วนปากของเสือที่อ้าไว้รอเหยื่อที่จะเดินเข้าไป เธอต้องเดินเข้าไปสุดทางนั่นแหละคือเขตของพยัคฆ์นคร”

“พรานจั่นพอจะบอกทางผมไปยังภูเขาลูกนั้นได้ไหมครับ” ภูรินท์เอ่ยถาม รู้สึกท้อตั้งแต่ยังไม่ได้เดินทางด้วยซ้ำ

“มันอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของที่นี่ เธอต้องใช้เข็มทิศช่วยแล้วละ” ภูรินท์นิ่งงัน เรื่องทุกอย่างมันเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนเขาจับต้นชนปลายไม่ถูก แล้วเสียงของตาเทิดก็ดังขึ้น

“พวกรุ่นนี้...พวกรุ่นนี้เข้าหลานต้องออกเดินทาง ความเป็นความตายของพ่อหลานขึ้นอยู่กับสร้อยจตุรธาตุเส้นนี้ หลานจะเสียเวลาไม่ได้อีกแล้ว”

“ฉันจะต้องรีบกลับไปเตรียมตัว” ภูรินท์บอก พรานจั่นสบตา ภูรินท์ก่อนจะลุกขึ้น

“รอฉันครู่หนึ่ง” พุดจบ เขาก็เดินเข้าบ้าน ไม่นานจึงออกมาพร้อมกับดาบคู่หนึ่งที่ฝักดาบไขว้กันไว้เป็นรูปกากบาทสำหรับสะพายหลัง

เมื่อถอดดาบออกจากฝัก ภูรินท์ก็พบว่ามันเป็นดาบสีเขียวอมเทาที่ตื้นจาง เหล็กกล้า ตัวดาบอ่อนลู่ราวกับไส้ แต่คมกริบยิ่งกว่าดาบใดๆ ที่เขาเคยเห็น

“นี่เป็นดาบเหล็กไหลที่อาจารย์ของฉันมอบให้ก่อนท่านเสียชีวิต มันจะเป็นประโยชน์แก่เธอ”

“ผมเอาปืนไปไม่ได้หรอกครับ” ภูรินท์นึกถึงปืนไรเฟิลของพ่อที่ยังแขวนอยู่บนฝาบ้าน ซึ่งน่าจะเป็นประโยชน์กับเขามากกว่าดาบที่ไม่เคยจับมาก่อนเลยในชีวิต

“ถ้าเธอเอาปืนไป เธอต้องหาเวียนบรรทุกลูกกระสุนไปด้วย เพราะคงต้องยิงอะไรหลายอย่าง แต่เมื่อเธอต้องเดินทางคนเดียว สัมภาระก็ควรต้องน้อยชิ้น ดาบ จึงเป็นอาวุธที่เหมาะสมที่สุด ถ้าจะมีอย่างอื่นก็คงเป็นธนูหรือมีดสั้น ที่เธอพอจะพกไปได้”

“ขอบคุณพราณจันมากครับ” ภูรินท์กล่าวขณะรับดาบเหล็กไหลมากวดแกว่ง เขารู้สึกถึงน้ำหนักของตัวดาบที่กำลังพอดี ขนาดก็ถือได้ถนัดมือ และมันยังสะพายไว้ด้านหลังได้โดยไม่เกะกะ

“เป็นเกียรติของฉันมากกว่า” พราณจันพูดพร้อมกับรอยยิ้มปริศนา ภูรินท์กับตาเทิดจิ้งขอตัวกลับบ้านเพื่อเตรียมตัวเดินทาง พราณจันเดินเข้าห้อง หยิบผ้าจีวรที่พับเก็บไว้อย่างดีออกมาดู น้ำตาซึมออกมาโดยไม่รู้ตัว ก่อนจะพูดกับตัวเองด้วยน้ำเสียงสั้นเครือ

“เจ้าอาวาส ข้าได้ทำตามคำสั่งของท่านแล้ว”

หลังจากภูรินท์กับตาเทิดเดินทางไปหาพราณจันไม่นาน ห่วงก็มาตามสินที่บ้าน โดยบอกว่าครูใหม่มีเรื่องสำคัญจะบอก เมื่อสินเดินทางมาถึงสนามซ้อมมวย ครูใหม่จึงก้มมือเรียกให้เขาเข้าบ้าน

“มีเรื่องอะไรหรือครับครู” สินเอ่ยถาม

“เมื่อคืนพ่อหลวงกับชาวบ้านออกตามหานายพรานคนที่เหลือ”
ครูใหม่บอก

“แล้วเจอไหมครับ” สินถาม ครูใหม่ส่ายหน้าและบอก

“ไม่เจอพวกนายพราน แต่เจอพวกของครูไพรวัลย์”

“เจอพวกนั้นที่ไหนครับ” สินเอ่ยถามด้วยความสนใจ เพราะเขาคิดว่าครูไพรวัลย์กับลูกศิษย์น่าจะกลับเข้าเมืองเชียงใหม่ไปตั้งแต่หัวค่ำแล้ว

“ไอ้มึงที่พ่อหลวงสั่งให้กลับมาบอกข่าว มันบอกว่าเห็นพวกนั้นจอดรถอยู่ริมทางจึงเข้าไปแอบดู ครู่หนึ่งก็มีรถปิ๊กอัพคันหนึ่งมารับไป พ่อหลวงกับพวกจึงขี่ม้าตามไปดู พบว่าครูไพรวัลย์กับพวกเดินทางไปฟาร์มของพ่อเลี้ยงกระทิง” สินขมวดคิ้วด้วยความสงสัย พ่อเลี้ยงกระทิงคือผู้ทรงอิทธิพลในอำเภอ มีธุรกิจไร้ชาและบ่อนชนแมงกวางเป็นของตัวเอง แต่ทุกคนในพื้นที่ต่างรู้ว่าเขาเป็นเจ้าพ่อยาเสพติดรายใหม่ต่อจากขุนล่า และยังมีการติดต่อซื้อขายอาวุธกับชนกลุ่มน้อยตามแนวชายแดน

“ครูไพรวัลย์รู้จักกับพ่อเลี้ยงกระทิงด้วยหรือครับ” สินเอ่ยถามครูใหม่พยักหน้า

“พ่อเลี้ยงกระทิงไม่ได้เป็นแค่เจ้าของธุรกิจหรือผู้สนับสนุนด้านการเงินแก่ทางการเมืองเท่านั้น แต่ยังเป็นโปรโมเตอร์จัดมวยคาดเชือกตามแนวชายแดนไทยพม่าอีกด้วย เหตุนี้เอง ไพรวัลย์จึงสนิทสนมกับพ่อเลี้ยงกระทิง”

“แล้วเรื่องนี้เกี่ยวกับพวกเรายังไงครับ” สินถามต่อ

“ไม่มีใครรู้นิสัยของไพรวัลย์ได้ดีเท่ากับครูอีกแล้ว มันไม่เคยยอมแพ้ใคร แต่ครั้งนี้ ลูกศิษย์ของมันแพ้น็อกภูรินท์จนหมดรูป ตัวมันยังถูกเธอหักแขนได้เพราะใช้ลูกไม้มวยไทยเพียงท่าเดียว ย่อมสร้างความอับอายและโกรธแค้นให้มัน” ครูใหม่หยุดพูดครู่หนึ่ง สินได้แต่จ้องหน้า

รอฟังคำพูดต่อไปด้วยใจระทึก

“ไพรวัลย์ขอให้พ่อเลี้ยงกระทั่งจัดการกับเธอ”

“ผม” สิ้นขี้นิ้วที่จุมูกตัวเอง ครูโหมพยักหน้า

“เป้าหมายอันดับแรกของมันคือเธอ” ครูโหมยั่ว

“มันจะทำอะไรผม” สิ้นเอ่ยถาม รู้สึกน้ำลายเหนียวจนไม่สามารถกลืนลงคอได้

“พ่อหลวงปิงบอกว่า เท่าที่แอบฟัง พวกนั้นจะจัดมือปืนมาล่าเธอ กับภูรินทร์”

ได้ฟังถึงตรงนี้สินถึงกับหน้าซีด

“ได้ยังไง บ้านเมืองมีชื่อมีแปะ ผมยังเด็ก เป็นเยาวชน ยังเรียนไม่จบ ลูกเมียก็ยังมี ยังไม่ได้บวชให้พอกับแม่ด้วยซ้ำ” สิ้นพูดไม่หยุดปากจนครูโหมต้องตบปากปิดโยน

“ใจเย็นๆ ไม่มีใครรู้ว่าจริงๆ แล้วพ่อเลี้ยงกระทั่งรับปากจะช่วยไพรวัลย์หรือเปล่า ที่ครูบอกเธอก็เพื่อให้เธอระวังตัวให้ดี ทางที่ดีควรจะหลบไปอยู่ที่ไหนสักพัก รอให้เรื่องมันซาลาก่อนแล้วค่อยกลับมา”

“ครูจะให้ผมหลบไปไหน พ่อแม่ตายายผมอยู่ที่นี่ อีกอย่าง ผมไม่ได้ฆ่าใคร ไม่ได้ทำผิดกฎหมาย”

“ประเด็นมันอยู่ที่พวกเขาจะมาฆ่าเธอต่างหาก แต่ครูรับปากเธอได้อย่างหนึ่ง ถ้าพวกมันกล้าบุกมาที่หมู่บ้าน ครูจะไม่ไว้ชีวิตพวกมันแน่ สิ่งที่คุณห่วงก็คือ พวกมันจะลอบกัดเธอตอนเธอหลับหรือตอนที่เธอออกไปเรียนหนังสือในเมือง”

สินเป่าลมออกปากด้วยความหนักใจ อีกไม่กี่วันมหาวิทยาลัยก็จะเปิดเทอม เขากับภูรินทร์ต้องเข้าเมืองเชียงใหม่ไปเรียนหนังสือ และถ้าอยู่ในเมือง ใครจะคุ้มครองเขาได้

“แล้ว...ครูคิดว่าผมกับภูรินทร์ต้องไปตอนไหน”

“ยิ่งเร็วยิ่งดี เพราะตอนนี้พวกผู้ชายบ้านเราเข้าป่าตามหาพวก
นายพรานกันหมด ถ้ามันบุกมาในคืนนี้ เราอาจต้านไม่อยู่”

สินไม่พูดอะไรต่ออีก เขาไม่พูดจนกระทั่งกลับมาถึงบ้าน เดินวนไป
เวียนมาราวกับเสือติดจั่น พ่อก็ยังไม่หายดี สติยังเลอะเลือน ดีที่มีแม่คอย
ดูแลอย่างใกล้ชิด คอยป้อนข้าวป้อนน้ำ สภาพร่างกายของพ่อค่อยฟื้นฟู
กำลังกลับมาได้ สินไม่รู้จะระบายความกลัดกลุ้มกับใคร โชคดีที่
ตอนนั้นเขาเห็นภูรินท์กับตาเทิดเดินออกมาจากแนวป่า จึงวิ่งไปหา